

Реч пре свега...

Драги читаоци,

Пред Вама је први број отаџбинског гласила једног листа. Листа, као израза Покрета и Идеје које су дивљи ветрови давно однели из матичних крајева. Но, њихова искра никада није престала да тиња. Искра хришћанска и народна, која се у честицама већ деценијама уназад враћа на своје, а сада то чини и кроз гласило које је пред вама и које све нас – Србе који смо сведоци и учесници ове тмурне и суморне данашњице, позива на борбу за слободу и истински препород!

Јер једна мисао, један дух и једна идеја, који су се као завет Богу, отаџбини и роду и као закон живота преливали из века у век, из нараштаје у нараштај, добили су средином протеклог века свој политички израз. Као и свака истина, и ова је била прогањана и изгнана. Али и после изгнанства, није изгубила свој сјај, напротив. Ток догађаја је потврдио њену исправност, и она је наставила да својим пуним сјајем и својим оштрим пером разобличава не само црвени мрак, но и лажно сунце лажне слободе које се надвијао на западним хоризонтима.

Ова лажна слобода, данас је метастазирала. То је болест глобализације, неолибералзма и перфидног тоталитаризма, који је у последњој деценији протеклог века био познат под именом Новог светског поретка.

Његови пипци, који значе окупацију, снажни су и у нашој отаџбини, нарочито у последњих деценију и по. Стога и сваки Србин који има непомућен осећај родољубља, жели ослобођење!

И ми смо ту због слободе!

Ми желимо да будемо весник и искра слободе златне, за коју су уз крст часни, наши преци крв проливали кроз векове.

Но, за разлику од просечног родољуба данас, који пред собом види само идеал просте спољашње слободе од разних окупатора, ми се трудимо да укажемо на спознавање суштине зла коју представља Нови светски поредак са својим капитализмом, мондијализмом, партиократијом и лихварском економијом. Ове пошасте јесу крајња супротност суштинском народном интересу за који се боримо. Зато се ми не задржавамо тек на појму просте спољашње слободе, јер знамо да је и она немогућа, неостварива и неизградива попут куле без темеља, уколико није праћена и

унутрашњом слободом. А унутрашње слободе нема у капиталистичком поретку, партијашкој поцепаности нације и социјалној неправди. Поготово је нема у бездушної рекламаторској псеудокултури која представља духовну основу овог наказног антихришћанског поретка. Стога, све и ако би некаквим чаробним штапићем ми данас изненада створили спољашњу слободу наше отаџбине Србије, она би брзо ишчезла, уколико не би било и оне друге – унутрашње слободе.

Стога, како би препознали лек за постојеће невоље нашег друштва односно средства за остварење унутрашње слободе, ми пониремо у сам смисао народне заједнице и њене органске и богомдароване чиниоце. Увиђамо њен закон и схватамо да је нашем роду неопходна промена погледа на основе на којима заједница почива. Дакле, неопходна је промена духа, која једина може породити промену политике и економије.

Дакле, ми желимо целовиту слободу, и „целовите“ Србе, који ће бити кадри да је извојују.

А „целовит“ је онај Србин који тежи да најпре начини ред у души својој, у породици својој и у свим заједницама којима по органском следу припада. Такав слободарски Србин, тежиће и утемељењу у својој професији кроз коју ће такође деловати за општенародну ствар.

Зато ће наше гласило представљати и прозорка погледима обичних људи, часних, родољубивих и стручних, као „дискретних хероја“ данашњице, без којих је борба за слободу народа немогућа.

Верујемо да ће овај наш глас, полако али сигурно допирати до све већег броја наших сународника, које све позовамо на сарадњу и заједнички труд.

Зато су добродошли сви савети, мишљења и свака друга помоћ оних који овај наш глас препознају као добронамеран и родољубив.

Јер циљ овог нашег гласа јесте остварење народне саборности, без које нема ни препорода нити слободе златне, коју ишчекујемо а која је опет само праобраз оне најузвишеније слободе – битисања у царству небеском, што је и за нас основни покретач борбе, као што је био нашим старим, који су знали да је „боље изгубити главу него своју огрешити душу“.

ПОЗАДИНА БРЕГЗИТА О КОЈОЈ СЕ НЕ ГОВОРИ

Поред народа, иза Брегзита је стајао део британске пословне елите, који је сад Лондон довео у озбиљан сукоб са САД

Британски референдум о изласку из Европске уније је и даље на Западу главна тема. То је највећи догађај у новијој западној историји. Али новинске странице и телевизијски програми су углавном препуни отворене или скривене пропаганде и губитника и добитника, па се од анализа силних експерата губе кључна питања позадине Брегзита. Никако да се одговори на два кључна питања: зашто је референдум баш сада организован и који то део елите стоји иза давања могућности да већи део грађана Уједињеног Краљевства искаже своје незадовољство и добије прилику за побуну? Још прецизније: зашто моћни део британске елите жели да напусти ЕУ?

Прво би се уствари требало подсетити историјског искуства. Незадовољство јавности, народа, наиме, није довољно да би се догодила нека промена или да би се десила побуна и понекад револуција. Промене се догађају само када се то незадовољство у одређеним околностима и времену подудари са незадовољством дела, углавном моћног, елите у том друштву и њеним циљевима. Никада само незадовољство не може само, неко мора да пружи јаку подршку, организује и на крају омогући да оно исцури или на улици или на референдуму, од Октобарске револуције у Русији до Брегзита. Другим речима, да би се десила промена, мора да постоји сукоб унутар друштвене елите.

Тако је било и са британским референдумом о ЕУ. Незадовољство британске јавности европском интеграцијом није ништа ново, оно постоји од првог дана те интеграције, али тек сада

је постало и стварност. Од првог дана кампање за Брегзит било је јасно да иза оних који желе да напусте ЕУ стоји моћан део британске елите и да они који су јавно предводили борбу за излазак не би предузели толики политички ризик да немају подршку некога довољно моћног.

СПАСАВАЊЕ БРИТАНСКОГ НОВЦА

Према ономе што се до сада показало, иза кампање за излазак из ЕУ стоји део, и то моћан, пословне и друштвене елите Велике Британије окупљене у пословном лондонском Ситију. Већ извесно време је, наиме, у току јак притисак Америке на ЕУ да донесе нове законе о контроли банака и финансијског капитала по моделу како су Американци то учинили у Швајцарској. Пре свега, Американци траже да, под изговором борбе против корупције и тероризма, имају комплетан увид и директан приступ у документацију европских банака и у све оно шта оне раде. То су изнад свега најважнији спискови клијената, ко колико новца има и шта ради са тим парама. Укида се загарантована тајност клијента.

У функцији тог америчког притиска је и серија наводних открића такозваних оф-шор компанија и њихових клијената, а најновија афера је била са већ познатим Панамским папирима. Занимљиво је да ни једно од тих открића не садржи имена Американаца а такође не дотиче ни саму Америку, која је уствари највећи оф-шор центар на свету. Амерички план је да контролом над финансијама ЕУ убеди богате људе, велике компаније и инвеститоре да им новац више није сигуран у европским банкама – а на руку иде и крхки евро и политички нестабилна ЕУ – па да би зато своје паре требало да држе у америчким банкама. Америка то исто ради у другим земљама света где може, јер је план да се што више светског богатства слије у трезоре и билансне листе америчких банака. У Европи је, наравно, главни амерички циљ лондонски Сити, који је трећа по обиму пословна берза на свету, али зато прва и највећа на глобалној листи трговине валутама, новцем. Укупна вредност Лондонске берзе је око 6,06 хиљада милијарди америчких долара, али у трговини новцем на Лондон отпада 41 одсто укупне трговине валутама у свету. Дневна трговина валутама у Лондону достиже око 2,2 хиљаде милијарди долара. Лондонски сити у британском буџету учествује са 22 одсто, што је највећи појединачни допринос трезорима британске

ИЗ САДРЖАЈА

Зашто Недић мора остати у Србији „квислинг“ и „колаборате“.....	11
Либерална демократија као наоружана неправда	16
Нато је окупатор којег сами зовете	21
Чувајте новац у сламарици, чека нас глобални финансијски крах	26
Тајна архива показује да масони владају британским друштвом	27

владе и запошљава више људи него што Франкфурт, као центар евра, има становника.

На основу онога шта Америка тражи од ЕУ – и на путу је да то ускоро и добије – лондонски Сити би био опљачкан и остао би без уносних послова. Амерички план преузимања Ситија је почео још раније. Прво је, уз подршку премијера Дејвида Камерона и министра финансија Џорџа Озборна, за гувернера централне Енглеске банке доведен Канађанин Марк Карни (на слици изнад), који је био један од дугогодишњих функционера америчког Голдман Сакса. О његовој улози не говори само то што се, супротно правилима, активно укључио у агитовање за останак у ЕУ и „кампању страха“ него и чињеница да ће међу првим жртвама Брежита бити управо тај гувернер. После његовог намештења уследио је изненађујући корак спајања Лондонске берзе, практично њена продаја, и берзе у Франкфурту. Под изговором глобализације, руководство Лондонске берзе је интернационализовано – председник је Шпанац – што је омогућило угрожавање виталних британских интереса.

ЗАШТО БАШ САДА

Побуна моћног дела елите лондонског Ситија је већ тада почела, и британска влада је суспендовала ту продају. Тај део – веома моћни део – британске елите, који није само онај у Ситију, коначно је изгледа одлучио да спаси лондонски Сити и уствари да спасава себе и своје богатство. Прво се покушало преко Грчке, да се преко те земље разбије систем ЕУ, па тако и амерички планови. То није успело и постало је јасно да одбрана једноставно није могућа све док је Британија део ЕУ, јер Брисел доноси законе, а не Лондон, који су онда обавезујући за све.

Британија је до сада покушавала неколико пута да обезбеди посебан статус за лондонски Сити, али није успела, сваки пут је била прегласана. Зато се као једини начин да се спаси лондонски Сити и коначно и сама Британија појавило то да се иступи из ЕУ. О тој позадини Брежита сведочи и чињеница да су неформални контакти Британије са ЕУ поводом одлуке о изласку ипак почели одмах, и то пре свега са Европском инвестиционом банком (ЕИБ). Лидери ЕУ негирају да постоје неформални контакти, што је обмана, они су почели и постоје. ЕИБ је у свом раду помало тајновита институција ЕУ, она постоји од првог дана европске интеграције, и бави се финансијским трансакцијама које су веома привлачне светским инвеститорима, јер за њих гарантују све земље чланице, а не сама ЕУ као правни субјект, и као таква је кључни финансијски инструмент ЕУ, много више него Европска централна банка, која се бави само евром.

Тај убрзани развој догађаја – јер се Америци веома жури пошто је јасно да је даља ерозија ЕУ и без Брежита незаустављива – одредио је и време одржавања британског референдума. То је одговор зашто баш сада. Изворно је било предвиђено да се референдум одржи у другој половини 2017. године, јер је по распореду Британија тада требало да председава ЕУ, па би премијер Камерон могао да уверава јавност о британској важности у тој интеграцији. Али урушавање ЕУ се убрзало као и америчко нестрпљење, и референдум је одржан баш сада, што је одговарало обема странама. Народ се, међутим, није дао преварити и, уз подршку дела елита лондонског Ситија, изгласао излазак. За сада је Сити сачуван, и са њиме богатство оних који су дали подршку народној вољи.

Од почетка развоја догађаја елити лондонског Ситија било је јасно да одбрану не могу да изведу ни премијер Камерон, ни министар финансија Озборн, ни Енглеска банка. Тако се елита нашла на супротној страни од премијера, који је по дефиницији требало да буде њен природни савезник. Десило се такође да је Камерон на супротној страни и од народа који представља, па чак и да је активно радио против сопствене државе. Мало је вероватно да је реч о погрешној процени премијера, него више о од раније преузетим обавезама према страним „господарима“, и он није имао храбрости и политичке тежине да изађе из тог зачараног круга моћи.

БРЕЖИТ ЈЕ ВИШЕ СУКОБ СА АМЕРИКОМ НЕГО СА ЕУ

Нешто се крупно ипак десило. Јер тачно је да су и британске финансије у великој мери у рукама Америке и да је Британија, формално као савезник, на неки начин постала америчка колонија. Америчке компаније су у Британији чак и власници некада државних погребних завода. Али изгледа да се дошло до зида, да се више нема куд и да сада део елите преко спасавања Британије уствари спасава своје лично богатство и статус. И то је тај историјски тренутак подударња интереса народа и елите.

У светлу тог дела позадине референдума Брежит је много више британски сукоб са Америком него са ЕУ. И утолико је читав догађај и за Британију, и за Европу, и за Америку далеко важнији од судбине ЕУ као интеграције. Британија, или онај део који је победио на референдуму и који ће формирати нову британску владу, први пут од Суецке кризе 1956. није на америчкој страни, чак је насупрот ње. О забринутости Америке најбоље сведочи хитан долазак државног секретара Џона Керија у

Европу, који је пред сам пут саопштио да Вашингтон рачуна да ће бити укључен у преговоре ЕУ и Британије о њеном изласку.

Зашто? Даљи ток је, међутим, неизвесан. Извесно је само то да је Британија напустила ЕУ, али односи са Америком су неизвесни. Први дани после Брексита сугеришу да Америка не одустаје и покренута је огромна кампања лажи и сејања новог страха, иза које стоји америчка и бриселска мрежа „експерата“, агенција за истраживање јавног мњења и, наравно, политичара и пословних људи. Најбизарнији део те кампање је наводна петиција британском парламенту да или да организује нови референдум или да одбаци излазак из ЕУ. Говорило се да је више од три милиона људи потписало петицију на интернету. Брзо се испоставило да је то велика превара базирана на крађи идентитета широм света, додуше врло бахата и неталентована, јер је, на пример, било нешто преко 39.000 интернет потписника са адресом становања у Ватикану, који има само 840 становника, па чак и наводног иницијатора петиције, а главни извршилац је била америчка компанија Гугл.

Активирани су и традиционални амерички механизми економско-политичког рата, као на пример кредитне рејтинг агенције, које су већ смањиле кредитни рејтинг Британије. Покренута је толико пута виђена армија берзанских шпекуланата који машинацијама на берзи покушавају да уплаше Британце. Наравно, уз велике паре. Само један берзански шпекулант је у Лондону у петак, дан после референдума, за један дан зарадио 200 милиона фунти. Британија, међутим, са тим има искуство као 1992, када је напустила курсни механизам европских валута, па великог узбуђења нема изузев у медијским хајкама. Свима је, наиме, јасно да је реалност потпуно другачија и да се тек сада отварају велике могућности лондонском Ситију као независном финансијском центру са својим, а не туђим правилима, а Британци су највештији у правилима и, уз традиционалну вештину, у финансијским и пословним трансакцијама или чак малверзацијама.

Ништа мање од насталог сукоба са Америком није важан и даљи развој унутар саме Британије. Наиме, како зауставити дух народног бунта, побуне, кога је из боце пустио референдум. Та енергија побуне је сада, у новим околностима, проблем за целу елиту, а не само за њен један део који је био на супротној референдумској страни. Већина хроничара оцењује да је референдум само „први део британске револуције“ и да посао још није завршен. Тај део је у овој фази најнејаснији.

Синиша ЉЕПОЈЕВИЋ
Извор: *Нови Стандард*
www.standard.rs

Манипулација народном енергијом

По основној дефиницији енергија представља способност вршења рада. У физици посматрамо тела, у социологији људско друштво. Рад у контексту друштва би свакако значио остваривање неких промена, успостављање нових односа у датом друштвеном систему. Те промене могу бити радикалне, као што су револуције и устанци, или једноставно доношење неких нових закона и норми. Да би се свака од тих промена (рада) остварила потребно је постојање усмерене друштвене енергије. На пример узмимо акцију промене неког неприкладног назива једне улице. Пре свега потребна је у одређеном броју појединаца распрострањена **воља** да се она изврши. Затим, неопходан је човек који би одиграо улогу **покретача и организатора акције**, потом **механизам деловања**, нека то буде обична петиција и наравно повољни услови у самом постојећем друштву. Слично као и у системима које описује физика: што је жељена промена дубља, то је потребна већа енергија за њено извршење, односно већи број усмерених појединаца; или што су услови за промене тежи, то је њено извршавање дуготрајније, али на крају и експлозивније.

Феномен који је за нас од суштинске важности јесте, у модерном српском друштву веома распрострањена појава да се примарна, стварна енергија народа извитопери и искористи за неке сасвим супротне циљеве. И поред бруталног медијског рата против свих националних интереса, против основног права и правде и коначно против самог здравог разума као почетка сваког рационалног размишљања и последњег упоришта саме логике, имамо ипак оптимистичну ситуацију да постоји први чинилац потребан за извођење неког рада у друштву а то је – воља, односно истоветна жеља у довољном броју појединаца која већ прераста у народну масу. Рецимо, жели ли бар деведесет и пет посто грађана Србије да се похапсе тајкуни који су се енормно обогатили кроз, од власти им омогућену пљачкашку приватизацију? Постоји ли ико ко не жели реформисање правосудног, здравственог или пензионог система? Зар није истина да већина не љуби ММФ, НАТО или ГМО? Па како је онда могуће да наше друштво иде у потпуно супротном правцу од жеља велике већине грађана? Како је енергија народа, вољна да изврши промене, толико преусмерена да је постала потпуно непотребљива, јалова и да је ситуација дијаметрално супротна самим виталним интересима?

Наше старе мане као што су неслога, подложност корупцији или интересно политиканство заиста врше грозну ерозију те примарне, ка добром устремљене масе која се чак још није ни покренула на неки рад, али они једноставно нису довољно јаки да у толикој мери промене смер у којем се друштво креће.

Ситуација у којој су медијске куће јаче од државе, довела је до тога да је свака јавна личност практично уцењена да се понаша у складу са интересима (страних) власника медија или ће бити на најбруталнији начин сатанизована и уништена. „Медији те туже, медији ти суде“ је практично стање ствари у којој су све полуге власти у рукама мањине. Подсећам да се само значење појма „полуга“, односи на нараву која омогућује да се употребом мале силе изврши велики рад, односно да се нешто што је масовно, једноставно контролише и управља. Ако имате случај да сто људи верује да је Н.Н. лопов, и ако поседујете медије које они читају, вама није потребно других сто људи да им се супротставе. Довољан је један новинар који ће објавити убедљив чланак који говори супротно. Тако се друштво дели на масу и на оне који њоме управљају. Ипак, колико год и овај процес узео маха и био опасан, ни он сам није довољан да се једно друштво окрене за 180 степени од својих животних интереса.

Кључни играчи у овој причи о преусмеравању народне енергије јесу управо личности истурене у први план, односно они које смо на почетку условно назвали покретачи акције, вође или лидери. Човек који се својим радом и залагањем наметнуо као заступник постојећих народних жеља, као организатор деловања и координатор акција (друштвеног рада) чини најважнију али уједно и најосетљивију тачку овог система. Претпоставимо да поменута тежња ка неком националном интересу постоји некако урођено, скоро инстинктивно као део неког „коллективно несвесног“ и да се на њу не може тако лако утицати. Стварање лидера који би те народне жеље артикулисао и спровео у дело је већ повезано са мноштвом услова на које се итекако може утицати споља. Примарно је стицање поверења народне масе, да се „малом“ човеку створи једно надрационално осећање како је извесна личност на његовој страни и како ће се борити за његове интересе. Посматрамо два случаја: први када тај нови лидер није искрен, већ са смишљеним циљем глуми заштитника националних интереса, и други када он (у почетку) заиста верује у то за шта се бори.

У првом случају мотивација је наравно користољубље. У мањим срединама чисто задовољење материјалних интереса, док је у

ширим системима на сцени класичан социјални инжењеринг, односно креирање и наметање „својих“ људи од стране разних служби и интересних група. О томе је већ доста речено. У складу са интересима корпоративног капитала и влада страних сила, а уз деловање првенствено медија па и „пете колоне“ са којима су у спрези, долазимо до планираног стварања поверења у народним масама да је одређени лидер управо борац који ће у дело спровести њихове жеље и заштитити њихове интересе, док у стварности исти тај ради за своје послодавце. Пројектовање лидера захтева врхунско планирање са предвиђањем свих могућих проблема, доста времена, одлично функционисање структуре која га спроводи и са собом увек носи ризик да ће се сав тај уложен труд (новац) изјаловити, пошто човек као личност ипак никада није у потпуности предвидив. Споља посматрано могуће је за одређене људе са сигурношћу тврдити да су, од страних служби, убачени и инструисани као пројектовани лидери, али је немогуће тачно сазнати колико је новца уложено у конкретном случају и колико је још неуспелих покушаја пројектовања народних вођа било у међувремену. Истина о постојању оваквих појава се полако пробија у јавност и они који о томе говоре се више не маргинализују као теоретичари завере, тако да сматрам да се ова чињеница може узети као истинита без потребе за даљим доказивањем.

Коначно долазимо до најважнијег начина преусмеравања стварне народне енергије – до преумљења и преузимања контроле над постојећим, осведоченим лидерима који већ имају изграђену позицију и народно поверење, али и који већ, може се рећи заслужено, контролишу извесне делове државног апарата и полуге власти. Силовит удар у једну најважнију, али и уједно и најслабију тачку доводи до задатог циља. Деловање на саму личност појединца превазилази друштвени инжењеринг и залази у сферу других наука, али његов утицај је много снажнији (у односу уложен новац/остварен циљ, и вреднији) од коришћења полуге – он је раван контроли целог тела убодом иглице у само један живац. Очни живац народа. Зар није, за извесну службу која жели да контролише један цео народ, много рационалније да своје напоре, труд, врхунско знање из разних научних области, усредсреди на деловање на само једну личност, на већ од ранијепозиционирарног лидера, а преко њега да прошири контролу даље? Човек на врху пирамиде је најслабија тачка једног народа!

Мени лично, ово је постало очигледно управо после велике драме око грчке кризе, Сиризе, референдума и Алексиса Ципраса. Човек који је постао симбол и нада, не само за угрожене Грке, већ и за милионе припадника потлачене и исцеђене радничке класе широм Европе, у одсудном моменту урадио је супротно свим обећањима и очекивањима. Колико је само енергије носила маса испред које је стајао. Па највећи оптимисти су се чак надали промени целокупног система у којем је капитал јачи од држава и нација. Народ само што није сликао иконе са Ципрасовим ликом. Левичарски политичари широм Европе су се утркивали ко ће га копирати и ко ће се својим гласачима представити као најсличнији њему. И онда – ћорак. Толике демонстрације, сукоби, ватрени говори, протести, претње и противпретње, па на крају и референдум завршени су пристајањем на услове кредитора. Народна енергија је потрошена. Нада је уништена. Наставља се даље по зацртаном плану власника капитала, овај пут без много роптања. Вероватно у почетку добронамерни, Ципрас се нашао пред понудом коју није могао да одбије. Дали су у питање класично подмићивање, сурове претње, уцене или већ неки научно-фантастични метод промене свести, немогуће је тврдити, али по резултатима и вредности улога, види се да је посао одрађен професионално

Листа вођа који су у Србији доживели преумљење, чудесну промену своје свести и реформисали себе и своје ставове, баш у тренутку кад се од њих очекивало да поведу народ у спасење, је подугачка и углавном је на десници. Ипак граница између првог и другог случаја управљања масом преко лидера није толико оштра. Скоро увек се ради комбинацији обе тактике деловања. У неким случајевима више се делује на околину како би се неко ко је унапред пристао на „сарадњу“ изгурао на водећу позицију, у другим опет деловање на самог човека постаје доминантно, но сигурно је да се циљ постиже паралелном, синхронизованом акцијом и да је управо она формула успеха.

Један од многих механизма притисака на водећег човека јесте засигурно **уцена**. У високој политици нико није чист. Свако има негде неку заташкану аферу, везе са криминалним миљеом или случајно убиство у саобраћаној несрећи. Човек чије тајне знате и чији живот можете веома лако уништити њиховим објављивањем, посебно ако је као размажено дете навикао на власт и луксуз, постаје ваш роб и спреман је на сваку врсту издаје од личних начела до националних интереса.

Заиста постаје логично да државом управљају структуре тзв. безбедносних агенција које располажу свим потребним информацијама и механизмом контроле политичара на власти. Дали је њихов интерес једнак интересу целе нације? Наравно да није. Капитал је свугде исти, само се разликује у количини. **Ако имамо глобални свет у којем је интерес фармацеута да будемо болесни, психијатара да имамо психичке проблеме, политичара да будемо необразовани, медија да будемо необавештени, алко и дуванске индустрије да будемо зависни, генерала да будемо преплашени, трговинских ланаца да будемо жељни свега, банкара да будемо дужни... ако имамо такав свет, и ако се интереси елите заједно са новцем за њихово остваривање преливају и у нашу малу земљу, зар није јасно како ствари стоје и на нашој политичкој сцени.**

Човек који је тренутно оличење апсолутне власти у Србији, а који је и сам прошао коренит процес преумљења а потом добио и свесрдну помоћ медија и страних амбасада да се учврсти на водећем месту је прави пример манипулације народном енергијом. Сва уједињена воља да се смени онај жути, труо, штеточински и отворено антисрпски режим која је кулминирала већинском подршком тзв. „националној“ опцији на изборима 2012. године, потпуно је издана, изневерена и исмејана, уз важну чињеницу да нове енергије за промене народ једноставно нема. Као талас кад удари о стене и распе се у стотине капљица и нестане. Те капљице представљају изманипулисане и преварене бираче којима, још увек Србија и српство леже у срцу. Ипак, сам тај „велики манипулатор“ се не може посматрати као основни проблем у Србији. Њега сликовито замишљам као једног киборга, споља људска кожа, а изнутра машина, робот који има свој задати програм. Хладно и безосећајно извршавање програмираних циљева је једини разлог његовог постојања. Уколико се сва преостала народна енергија и неким чудом усмери у рушење њега као појединца, као личности која персонификује колонијални статус Србије, нећемо добити ништа. Киборг, „Манџуријски кандидат“, назовимо га како било, ће свући једну љуштуру и обући друго лице а извршавање свог програма неће прекидати. Лидери Србије у последњој деценији се разликују само по том спољашњем лицу. (лично мислим да је ово последње и само у естетском смислу израз ругања српском народу од креатора Новог Светског поретка). **Борба против маски које се уз велику исценирану драмуспорадично смењују али по делима не мењајује опет један вид расипања енергије народа, док се коначна**

промена свести и колективно народно премљене већ увелико спроводи кроз насилно наметање страног и накардног система вредности у умове наше деце, нас па и наших родитеља. Системски затворити врата за улазак ове куге је примани национални циљ.

Безброј је примера колико смо у последњих пар деценија изврнути наглавачке, колико је оно што је раније било вредно, важно и такорећи свето, данас постало озлоглашени екстремизам. Узмимо само дивну песму „Онамо, 'намо“, дугогодишњу химну Црне горе. Подвлачим: химну! Свако ко данас осећа и јавно изражава да га, по речима химне, Старина Милан зове да оружан пође за Призрен, може слободно очекивати оштру осуду мноштва невладиних организација и псевдонинарских удружења, јавно изругивање по таблоидима, строго реаговање министра полиције, оптужбу да позива на насиље и руши уставни поредак државе, привођење, притвор, ичакупут за посету психијатру. На то смо спали данас. Сви наши јунаци, устаници, хајдуци, већина краљева и кнезова, па и добар број светитеља, да се неким чудом нађу у савременој Србији, били би засигурно ухапшени а потом и испљувани у режимским медијима. Толико о слободи.

Један од многих старих проблема српског народа и његове елите је што обавезно касниса проценом ситуације и, као по правилу, држи се неке застареле тактике. Важно је, на време, постасти свестан у каквом свету и друштву живимо. Живимо у окупираном свету, али оно што ову нову окупацију разликује од свих претходних јесте што осим градова и њива, фабрика и рудника, масе заробљеника и товаре блага, ови модерни окупатори уз помоћ технолошких достигнућа свој тоталитаризам спроводе много даље, до умова људи. О, колико је само дивних примера са разних страна, па наравно и у нашем народу, како се без обзира на страхоте окупације слободарски дух није могао уништити и на крају је морао победити. **Поробљеним умовима са испрограмираним ропским системом вредности нема помоћи, нема наде. Ту је крај историје, сутон човечанства. Најважнији рат се и води на том терену – рат информација, рат културних образаца, рат система вредности а испод свега тога и један прастари духовни рат.**

Не треба бити доктор физике дасе разуме како балон под јаким притиском пуца. **Незаситост за профитом и сурово гажење по људима неминовно води у социјалну револуцију и насилно рушење таквог поретка. Међутим, искусна елита добро зна да је једини начин да се такав, већ виђени, сценарио спречи да се од**

народа (како српског тако и осталих) створи масалоботомираних зомбија, човеколиких бића са испраним мозговима и тако зацементираједно тоталитарно друштво у којем се свака слобода мисли (не дај Боже и нека конкретна акција) најоштрије осуђује и кажњава, уз громогласно одобравање контролисане, и крвавих игара, жељне гомиле. Не уз роптање и клетве, како је то одувек било код поробљених народа, већ уз одобравање и кликтање, као израз последњег стадијума у поробљавању умова, у затирању сваке клице слободоумности. Даље од тога нема пута – „gameover“. Ономе коме то није очигледно, у најбољем случају, приписујем **наивни оптимизам необавештених** – исти онај који је омогућио да, на пример, тројица Усташа без отпора спроведу сто Срба у Јасеновац. Надали се Срби да ће бити боље, да ће се све решити. Не, неће бити боље само од себе. Неће се ништа решити чекајући, ни онда, а још мање сада. Неће се боље живети за, две, три или пет година. Сигурно нам неће тећи мед и млеко чак и ако нас и приме у ту Европску унију, која је и сама постала тамница народа. Немојте бити наивни оптимисти, јер тај пасивни став по правилу, увек води на исто место–право у кланицу. Ако ништа друго бар се потрудите да се добро информишете, док још постоји, додуше незваничан и ограничен, али ипак довољно слободан проток информација.

Једино што се са сигурношћу може предвидети јесте да ће богата елита употребити сву своју аморалну и бескрупулозну силу да постане још богатија. На рачун кога? На рачун нас и наше деце, исисавањем наше енергије и претварањем у, за њих, користан рад. То је први аксиом у проучавању модерног друштва. То је један наднационални процес већ поодмакао у целом свету и Србија није никакав изузетак. Наша, срећа или несрећа, је чињеница да је стари српски систем вредности, оно што Србе и чини Србима, директно супротан наметнутим псевдо идеалима Новог светског поретка, па смо имали судбину да више страдамо од осталих народа, али исто тако и прилику да јасније сагледамо ситуацију и лакше се групишемо, једноставно препознајући шта је „наше“ а шта страног, и да разумемо брже него Данци или Јапанци, куда овај свет иде.

Како се борити? Сваки фронтални сукоб са машинеријом система је раван бескорисном самоубиству. Но, то је ипак тема за неки нови чланак.

За крај један стих из химне као лајтмотив и овог текста а и целог часописа:

„Онамо покој добићу души, кад Србин више не буде роб!“

А. Л.

ДРАГОСЛАВ БОКАН: СРПСКА ИДЕЈА ЈЕ ЈЕЗГРО СРПСТВА

За вас је речено да сте учитељ српске идеје. То помало звучи претенциозно, али кад други то кажу, онда је то, пре свега, опомена на одговорност. Шта је то српска идеја? Да ли постоји некаква конзистента наука српске идеје, може ли она бити друштвено и политички функционална? Ко су ваши претходници и има ли и данас учитеља српске идеје?

Ми, за разлику од Руса, готово да никада нисмо користили овај израз. Код њих је све оно боготражитељско и хришћанско у духовно-културном смислу веома често третирано као „руска идеја“. У нашем случају то се није догодило. Ми смо говорили о „начертанију“, „идентитету“, „отаџбинској мисли“, „националној култури“ (чак и о „борби идеја“), али о „српској идеји“ – не; што, наравно, не значи да српска идеја није постојала, и да се она не може, макар овако накнадно, дефинисати и истражити (тематски и хронолошки).

Она је, управо, „друштвено и политички (и те како) функционална“, неупоредиво више од свих конкурентских опција и модела разврставања, зато што многе теме збира и (у најбољем смислу речи) „своди“ на саму суштину – на само језгро „српства“ и, успут, олакшава међусобну комуникацију разних истраживачких жанрова (философског, богословског, културолошког, историјског, па чак и социолошког).

А код нас, у српској традицији, вековима већ постоји линија „духовне културе“ која је и одржала наш народ у вечности (а не само у историји). Пред сам Други светски рат, та и таква матица српског Предања добила је и свој назив – светосавље.

Млађи теолози и Љотићу наклоњени интелектуалци окупљени око Димитрија Најдановића пројавили су у нашој културној јавности овако формулисану и дефинисану идеју. Њихов труд постао је верификован и препознат, у пуном смислу речи, у време велике српске културне обнове, у време ђенерала Недића на челу српске привремене Владе народног спаса. Тада је „светосавље“ постало примарни, темељни појам новог почетка и редефиниције српске националне и православне културе. Све то, парадоксално, дешава се у најтежа времена страшних страдања, грађанског рата и окупације; али, као што знамо: „Дух дише где хоће (кроз кога хоће и кад хоће)!“

Ипак, најважнија личност за промоцију баш овако назване и дефинисане концепције

„светосавља“ био је др (и отац) Јустин Поповић. Најпре серијом својих предавања на ту тему на подијуму Коларчевог народног универзитета у Београду негде самим почетком 1944. године, а потоми даљом обрадом и развијањем ове концепције у својој књизи о светосављу (која је изашла почетком педесетих из штампе).

Сасвим укратко, светосавље је окупљање свих српских Завета под један кров и са Светим Савом као несумњивим протагонистом и покретачем ове концепције. Њу можемо да дефинишемо оним „За крст часни и слободу златну“, можемо да говоримо о крштеној историји српског народа и уношењу јеванђелских принципа у отаџбинску теорију и праксу, па су онда и Косовски Завет (са својим носиоцима и тумачима), и Ђакон-Авакумовски Завет, и Завет Вукашина из Клепаца, или онај неименовани (али постојећи) Завет интелектуалне громаде какав је био владика Николај Велимировић, „само“ наставак Светосавског Завета.

То би био онај најкраћи увод у ову значајну, инспиративну и, пре свега, неистражену тему којом се ја већ дуго бавим.

Српство као сенка прати издаја. Дух самопорицања, отпадништва и аутошовинизма као да је постао иманентни део наше заједнице. Ви сте се храбро загледали у тај тамни вир. Шта сте у њему видели? Откуда толико Јуда и Вукова Бранковића међу нама, и рађају ли се они такви или постају?

Најснажнија искушења увек нападају најчистију истину и највеће подвижнике, па је тако и у српском случају. Уз додаток двоструког, дуготрајног притиска на православне Србе (посебно од како смо изгубили своју државу): од стране Ватикана (и њиховог континуираног покушај прозелитског, присилног „унијаћења“), и од стране Запада (који је, а посебно Енглеска, увек кретао против Србије третиране као „мале Византије“, а, затим, и „мале Русије на Балкану“); уз чињеницу да смо (стотинама година) били без државне и војне заштите – то је и најважнији разлог овог трагичног феномена.

Има и других занимљивих одговора на ово питање, али овај о коме говорим не сме се никако пренебрегнути и кобно расути у, за нас типичној, импровизованој психолошкој и карактеролошкој релативизацији.

Кад сам ја био дечак на јунаке наше прошлости, као што су Милош Обилић, хајдук Вељко, Косанчић Иван, гледали смо као на оне који су „ултимативне фаце“. Данас млади немају живе идентификационе узорке, а националну причу узурпирани су „смарачи“. Ако знамо да без одушевљења нема живота, каква је перспектива „кукавног српства угашеног“?

Овим питањем савршено је формулисано оно најважније што је на нама у оваквим временима. Сећање на све врлинско и јуначко, племенито и мудро у српској историји, и вредно извлачење тога из неправедног заборављања (и изанђалих, те баналних тумачења) наш је најважнији задатак; важнији од свега другог што (нажалост) сматрамо много значајнијим, практичнијим и актуелнијим за нас и по нас.

Ми четврт века тумарамо кроз транзициону пустињу и још увек нисмо нашли свој пут. Зашто је то тако?

Зато што смо по ко зна који пут поражени и дословно докрајчени губитком сваке идеје суверенитета после 5. октобра 2000. године. До тада смо имали полудебилну, неспособну и лицемерну власт, а од тог мрачног дана Велике Илузије (и преваре, након масовне хипнозе) – ми више немамо државу, у класичном смислу речи.

Од тада Србијом владају само локално моћне, а суштински безначајне политичке фигуре и међународне марионете у функцији колонијалних гувернера (капоа, квислинга, макроа, издајника, како већ желите да их, подједнако тачно, назовете). Самим тим, транзиција се обавља као брутални експеримент са слугама и немоћним робовима у шта смо сви претворени (слагали се ми с тим или не), и зато је она тако сурова и бездушна (без обавезне демагогије са предизборним дељењем уља и шећера из Милошевићеве епохе). Сад се деле само речи и празна обећања, ништа сем тога.

С тим у вези је питање и политичке историје, чији сте и сами учесник били. Многи лију крокодилске сузе за Милошевићевим режимом. Какво је ваше сагледавања политичке стварности; како садашње, тако и оне из деведесетих?

Физички сам био у много већој опасности и под много горим притиском садистичке Станишићеве унутрашње армије де-бе-јаца, егзекутора и цинкароша свих врста, која ће 5. октобра издати свог формалног шефа, а поступити по наређењима својих правих газда из Вашингтона, Лондона и Брисела. Та „армија“ била је непријатељски постављена према мени. Међутим, непоредиво горе и опасније за Србију јесте оно што се почело дешавати пре петнаестак година. Мене

су у том периоду маргинализовали и више исмељивали или бојкотовали него нападали. Али Србија је остала без војске, искусних официра, наоружања, ма какве илузије самоодлучивања и могућности стварне борбе за било шта (а поготово за Косово). Ужасна ситуација непрестано мимикрирана трагикомичним глуматањем нашег наводног „значаја“ („Пијемонт на Балкану“) и непризнавањем страшног пораза (налик капитулацији) који смо доживели.

Ви сте били амбасадор Новорусије у Србији. Реците нам како видите борбу руског народа у контексту светских збивања која све више подсећају на атмосферу пред Други светски рат?

Трећи светски рат почео је рушењем Берлинског зида, а први контра-удар руске стране догодио се тек недавно, повратком Крима у руске границе и активним учешћем руске армије у Сирији. То је и почетак позитивног решавања „Источног питања“ и, самим тим, реалне обнове руске Империје. Ја се надам некој новој Јалти, само овог пута са путиновском Белом, а не некадашњом Црвеном Армијом, на темељима руског самодржавља, православља и отпора њиховим (и нашим) непријатељима.

Без Русије ми напросто немамо никакве шансе за ма шта у постојећим околностима, а након наших (сада већ стогодишњих) серијских грешака, идиотлука и погрешних потеза.

Веома важна област вашег интересовања јесте култура. Рекао бих да вам је нарочито важна национална култура као израз националног идентитета. Може се рећи да је од времена Доситеја и Вука наша матица усмерена на секуларни ток. Дали данас можемо говорити о хришћанској култури и има ли она своју нит у нашој националној историји?

Преображајем духовне у интелектуалну културу променио се (наглавачке и негативно) суштински правац српске културне политике. Свети Сава је ПОШАО У МАНАСТИР, а Доситеј ПОБЕГАО ИЗ МАНАСТИРА. То је и најбоља алегорија нашег пада у историји. А онда је све пошло нагоре и почело да тоне све дубље и дубље, независно од наших ратних успеха и оне заиста митске снаге обичног народа (незахваћеног овом издајничком, антихришћанском и антицрквеном атмосфером, која је обузела огромну већину интелектуалаца, трговаца и политичара). Тај секуларни ток коштао нас је трагичне појаве југословенства и комунизма, међусобних сукоба, напуштања српског пута и тоталне дезоријентације.

„Спаса нам нема, пропасти не можемо“, рекао је Никола Пашић. Шта нам је чинити да не пропаднемо, а да се ипак и спасемо?

Да не убијемо свој ентузијазам и љубав према Отаџбини нестрпљењем и малодушношћу. Неће нам Деда Мраз донети слободу, нити ће нам се она „догодити“. Морамо да је заслужимо. Зато,

правац у цркву, на литургију, и не само то. Мора да почне свакодневни, напорни рад на себи сваког ко жели да заиста буде користан Србији и свом народу. Без тога немамо права да се љутимо ни на кога, осим сами на себе.

Разговарао Дејан ПЕРИШИЋ

Победник

У времену, када на славне и победничке дане сећања изгледе, када нестану живи сведоци једне епохе који су у својим причама оживљававали догађаје и када нема нових победа да вежу континуитет са „старом славом“, тада, у таквом времену, један од подсетника на славну прошлост једног народа јесу споменици. Они, углавном камени, мермерни, метални, златни и сјајни који често са „висине“ посматрају нове савремене генерације које сада безбрижно и често несвесно пролазе поред горостаса историје, оних чија је бесмртност управо везана за сећање тих истих њихових савременика који поред њих шетају и оних који ће тек шетати.

Један од споменика српске славне историје који дневно посети више од 5.000 туриста, који је најфотографисанији и најпопуларнији београдски споменик је споменик Победнику. Победник је назив за тријумфални споменик који је подигнут 1928. године на Горњем граду Београдске тврђаве. Споменик је подигнут у част десетогодишњице пробоја Солунског фронта. Међутим, споменик не обележава „само“ ту славу. Он је пре свега био замишљен да буде подигнут и у славу коначне победе над Турцима у Првом балканском рату. Прве идеје о подизању споменика потичу још из 1912. године. Дакле, Победник носи и славу победе над Турцима 1912. године и славу пробоја Солунског фронта 1918. године.

Зашто смо баш као пример узели споменик Победнику? Постоји неколико разлога за то који ће нам послужити као историјска лекција и који стоје у супротности са данашњим догађајима. Први разлог је тај што споменик подсећа на два важна већ споменута догађаја 1912. и 1918. године. Два догађаја који су показали да је васкрс Србије могућ. Васкрс Србије, на ослобођеном Косову и Метохији 1912. године, када се у офанзиви српске војске, после више од четири века завијорила српска застава у царском граду Призрену 30. октобра. Тада се остварило нешто можда неза-

мисливо генерацијама које су до тада живеле и умирале под окупацијом. Такође, васкрс окупиране Србије 1918. године, дошао је преко Солунског фронта. Дошао је после трогодишње окупације Србије, после мучног, дугог повлачења преко Албаније, после Плаве гробнице, после Вида и Крфа. Васкрсла је српска војска, васкрсао је српски народ, још једном потврдивши да са правом носи епитет јединог државотворног народа на Балкану. У ова два догађаја можемо видети величину и храброст наших предака, њихов надљудски напор који заслужује сву славу коју са правом носе. Они су бесмртни, уписани златним словима у историју, из простог разлога, зато што су Победници.

Управо се у тој речи, односно у самом називу споменика налази други разлог зашто смо баш њега узели у разматрање. Од почетка писане историје, од првих митова, победник у било ком надметању је увек уписиван златним словима и подизан у ранг божанства. Победник у рату је диктирао своју вољу и односио сву славу и част у историји. Поражени су били ту, ето, само да увеличају славу коју он носи. О Победнику су се певале песме, у његову част се клицало, а потомци су га славили. Јер Победник, једини има право на славу, поражени имају право само на оправдања.

Тако је и данас. Иако живимо у свету лажне једнакости и емпатије. Шарених лажи, права и шанси за све. Миту о светском миру и једнаким друштвима. Испод шарене површине ми и даље (најбруталније до сада) живимо у свету где само Победник диктира услове побеђеном. Испод свих шарених лажи, неписани древни закон о свим правима које Победник има над побеђеним итекако још увек живи и живеће док је људског рода.

Данас у Србији ми тога у огромној мери нисмо свесни. Верујући у бајку о светској правди, помоћи од виших сила или спасу од стране друге самилосне државе, ми се препуштамо сањарењу. У тим нашим колективним сновима ми се у ствари

надамо да ће неко завршити посао уместо нас. Да ћемо ето неким чудом добити прилику да учествујемо у гозби победника а да сами нисмо победници. Надамо се да ћемо моралистичким судовима замолити историју да нас поштеди. То се никада неће догодити. Управо из једноставног разлога зато што је историја, само историја победника. Суд историје о побеђенима је суров, он не опрашта онима који нису победили.

Ако у једном народу, само дефетизам и нада, постану доминантна осећања, односно ако таква осећања надвладају жељу за борбом и пре свега жељу за победом, онда је такав народ јако близу сопственог нестанка. Нема ничег горег од веровања у туђе добротинство (ма чије то добротинство било) и од надања да ће то добротинство бити веће од незаинтересованости за сопствену судбину.

Показатељи све већег дефетистичког духа у нашем народу су бројни. У последње време постали смо много (квази)побожни па се уместо у сопствени напор уздамо у Божија чуда. Међутим, неће

ни Бог помоћи онима који сами себи не помогну. Такви су Га недостојни и не заслужују Његову помоћ. Бог помаже тамо где види вољу и труд. Он је тамо где гори пламен живота и борбе за победом.

Зато, данас, треба схватити да ако не желимо да нас ветар историје одува у заборав, морамо почети да побеђујемо. Али не у малим и лажним често туђим победама, оних са којима се заваљамо данас. Већ истинских победа, управо оних који су чинили наши преци. Сетимо се почетка текста, сетимо се 1912. и 1918. године, сетимо се тих Победа. Оне су и те како могуће и данас, али да би до њих дошло, победимо прво себе. Победимо сопствену сујету, лењост, дефетизам, незаинтересованост, малодушност, утрнулост, поспаност и постанимо достојни наших предака, постанимо достојни сопствене историје и нека онај споменик са почетка приче не остане усамљен пример, постанимо и ми Победници!

Никола ПАВЛОВИЋ

Зашто Недић мора остати у Србији „квислинг“ и „колаборатер“?

Оног тренутка када је почела расправа о рехабилитацији председника Владе Србије током немачке окупације у Другом светском рату Милана Недића, било је јасно да ће једина права жртва целог процеса бити једино истина. Не памти се толика количина дилетантизма, са једне стране, и то код људи који би по свом позиву требали да баратају чињеницама, а не етикетама, и са друге стране ритуалног „самозасеравања Србадије“, како је то духовито приметио Бранимир Марковић, поготово оног дела народа који је у овим смутним временима преузео барјак свесних интелектуалаца, који у клими апатије и политичке дезоријентације, хтели-не хтели, осећа позив да охрабри народ и укаже му на Пут и трагове Истине. Као да је било по оној народној, да „ко нас је клео, није дангубио“, тако 25 година након пада комунизма и успостављања вишестранања, када је народу инсталирана „демократија“, ми као да се свим силама упињемо да покажемо, поготово нашим међународним „партнерима“, да нисмо у стању да водимо цивилизован разговор, да не баратамо чињеницама, већ етикетама, да морамо да излијемо кесу жучи на саговорника, те да нам треба страни тотор или барем медијатор, јер смо исти онакви „дивљаци“, каквим нас је лукави Британац описао још од руског продора на Балкан у току Првог Српског Устанка.

Још се нису стишале страсти након рехабилитације Драже Михаиловића 15. маја 2015. године, а већ је прво судско рочиште за рехабилитацију Недића 7. децембра било окидач за провалу фрустрација и незнања једног дела српске јавности, не великог, али бучног и релативно утицајног. Не можемо замерити људима, па ни струци, због тога што се у недостатку чињеница служе рециклажом партизанских пропагандних слогана о „слугама окупатора“, а данас и модернијим изразима колаборације, колаборанта, квинслиштва. По већ излизаној формули да историју пишу победници, у Србији је до пада комунизма буквално било забрањено да се чује и друга страна приче, а књиге из српске послератне емиграције биле су кријумчарене у Југославију као што неко данас кријумчари кокаин. Ни у библиотекама научни радници нису могли да се упознају са ставовима поражених страна у Другом светском рату, па тако имамо ситуацију да шефу Катедре за историју Филозофског факултета у Београду, бивши студент, а сада истакнути научник, јавно каже да чињенице које професор износи о улози Недића у истребљењу београдских Јевреја једноставно нису тачне и... професор нема одговор

НАСТАВАК НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

на то. Донекле можемо разумети научнике који су се образовали у једном тоталитарном режиму, који је током своје владавине изградио све елементе религије без Бога и месијанског позвања у изградњи „новог Човека“ и „новог друштва“. И као што је бившем припаднику какве секте најтеже да се ментално ослободи разарајућег утицаја пропаганде, тако ни научници не успевају да избију из главе онај чувени рефрен „ко друкчије каже, тај клевете и лаже“, а да не говоримо о немогућности напредовања у послу, па и губитку посла, уколико се ухватиш за погрешну књигу.

Та оптужба да је Недић одговоран за холокауст, деградацију Јевреја и Рома у грађане другог реда и одузимање јеврејске имовине, да је под његовом Владом Београд постао први велики јуденfrei град, односно град „очишћен од Јевреја“, чиме се он, наводно, у једном меморандуму похвалио немачким властима у Берлину, јесте вероватно најмонструознија оптужба која се покушава прикачити Недићу, па посредно и целом српском народу. Како то често бива, да малени поток разбије огромну стену, тако и пропламсаји честитих трагаоца за истином могу да разбију наслагe лажи које се таложе деценијама. Да ли има веће правде од тога да Недића од оптужби за учествовање у Холокаусту бране сами Јевреји? Неуморни публициста Јаша Алмули, можда најозбиљнији хроничар Јевреја у Србији, објавио је 2012. године књигу „Страдање и спасавање српских Јевреја“, у којој је доказао фалсификовање Холокауста Јевреја у Србији, које је почело с Туђмановом ратном пропагандом током разарања Југославије и ратова деведесетих година прошлог века. Алмули, с енергијом и одговорношћу према истини који плени и на чему би требало да му завиде и професионални истраживачи сложених питања наше прошлости, показује да поједини Јевреји, службенице хрватског Министарства информација, у циљу изазивања омразе против Срба међу Јеврејима у свету и у светском јавном мишљењу, те ратне 1994. године покрећу дириговану кампању у светским медијима, када се први пут износе оптужбе о српским „квислиншким властима“ које су одговорне за „уништавање 60.000 Јевреја“ и да је Србија била „прва земља која је с поносом објавила децембра 1942. да је очишћена од Јевреја“. Алмули истиче да су одлука и извршење физичког уништења Јевреја били искључиво дело Немаца, те да ни Савез јеврејских општина Југославије у књизи објављеној 1952. као конкретно злодело учешћа у Холокаусту не ставља Недићевом режиму. Истим мотивом вођени, професор Правног факултета у Београду и председник Савеза јеврејских општина Југославије др Андрија Гамс, као и заменик републичког јавног тужиоца и уредник Јеврејског прегледа Александар Леви, састављају 1994. године брошуру „Истина о

српском ‘анти-семитизму’“, у којој се на сличан начин обрачунавају са хрватском ратном пропагандом о „српском фашизму“ и „српском анти-семитизму“.

Овде нема простора за изношење чињеница о Недићевој улози у третирању Јевреја у Србији, али треба изнети само то да су Бањички логор основали Немци у сарадњи са Комесарском управом Милана Аћимовића. Да је логор био подељен на два дела – у првом, под управом Немаца, су били Јевреји, дезертери, комунисти и припадници ЈВуО, у другом, под Управом града Београда, били су криминалци, проститутке... Важно је напоменути и то да је све оно у Београду што се приписује Недићу, попут Специјалне полиције, било у надлежности Управе града Београда и Драгог Јовановића, кога су поставили Немци и који је у заклетви у првим данима окупације истакао да ће одговарати искључиво Немцима. Драги Јовановић је био шеф Управе града Београда пре рата и наставио је то да ради и у току рата. Репресивни апарат је ревитализован и стављен у службу окупатора. Са друге стране, логор на Сајмишту био је на територији НДХ, а њиме су управљале Усташе заједно са Немцима.

Када су у питању оптужбе за „сарадњу са окупатором“, зачињене изразима „квислинг“ и „колаборант“, оно главно што се у расправи о Недићу превиђа јесу мере одмазде. У свим текстовима о Недићу се апсолутно прећуткује да је његов једини разлог доласка на власт 1941. године био тај да се спречи катастрофа која је наишла због несразмерних одмазда, која су узроковале комунистичке акције, које и нису имале неки војнички значај. Немци су, подсећамо, за сваког убијеног Немца стрељали 100, а за рањеног 50 Срба, Јевреја или Цигана. Ова стравична статистика је принудила српске родољубе да се упитају, колико је Немаца требало да погине у Србији (једва да је у њој тада било око 4 милиона становника, од којих је било око 2 милиона жена, које Немци, нормално, нису стрељали). **Проста рачуница им је недвосмислено рекла да је само 20 хиљада Немаца било потребно да погине да би се остварила критична теоретска цифра биолошког уништења од око 2 милиона пострељаних Срба мушкараца. Стварно потребан број погинулих Немаца би био мањи од 20 хиљада јер у овај број нису укључени рањени Немци, нити српски мушкарчићи.**

Тачно на том питању, питању биолошког очувања Срба као народа, постао је председник српске владе „народног спаса“ генерал Недић крајем августа 1941. године. Поготово, када су Немци Србима рекли: ако ви не уведете ред у Србији, препуштамо је Хрватима, Мађарима, Арнаутима, Бугарима...

Заступник предлагача рехабилитације генерала Милана Недића, адвокат Зоран Жива-

новић истиче да је после Другог светског рата, на једном од Нирнбершких процеса, суђено фелдмаршалу Листу и још једној групи од 12 немачких официра, управо због мера одмазде које су предузели не само у Југославији, него и у Грчкој, Албанији и Норвешкој. „Нирнбершки суд је нашао да су мере одмазде потпуно у складу са међународним правом зато што су, како кажу, мере одмазде „проистекле из нелегалних акција“. Ако је једна земља капитулирала и њена војска положила оружје, њено становништво нема право на оружани отпор. Немачки официри су осуђени, али не због узимања талаца, него због несразмере у узимању талаца, као и због тога што нису узимали таоце из тих места у којима су се дешавали напади на немачку оружану силу, него су због акције у нпр. Тополи узимали Јевреје из Београда. Они су се позвали на своје прописе, као и савезничке војне прописе – америчке, енглеске и француске“, објашњава адвокат Живановић.

После рата је суђено људима који су сарађивали са окупатором, у Француској је суђену маршалу Филипу Петену, а у Финској Видкуну Квислингу. И један и други су изведени пред суд, а оглашени су кривим због врло јасних повреда права које су учинили, оно што генералу Недићу није могло да се стави на терет. Квислинг је био вођа нацистичке странке у Норвешкој, која је била устројена на исти начин као Хитлерова национал-социјалистичка партија у Немачкој. Они су сматрали да су Аријевци виша раса, а Словени нижа, да Јевреји нису ни људска бића, чега код Недића није било. Са друге стране, дошло се до врло јасних докумената да је Квислинг, пре него што ће доћи до напада на Норвешку, имао договор са немачком врховном командом о својој акцији коју ће предузети да олакшају окупацију Норвешке.

Када се повлачи паралела између Недића и Петена, наводи адвокат Живановић, превиђа се да је маршал Петен осуђен из два разлога – што је ступио у договор са Немцима око капитулације, а према тадашњим француским прописима и обавезама које је имала са Британијом, на основу уговора којег су две земље потписале годину дана раније, ни једна од две земље није могла да ступи у договоре о примирју без сагласности оне друге земље. „Друга оптужба се односила на време када је договорена окупација, односно, када је Француска подељена на окупирану и неокупирану територију, и када су на неокупираној територији остали сви органи власти – председник републике, скупштина, Петен је добио овлашћење од скупштине да напише нови устав. Он, међутим, није написао нови устав, него је себе прогласио диктатором и то се сматрало једном

врстом државног удара“, објашњава Живановић и додаје да је Петен учествовао у писању антијеврејских закона, који су довели до депортације француских Јевреја у концентрационе логоре.

Срамно је оптуживати Недића да се водио идејом „дати дупе за живот, дати образ за спас, сагнути се пред сваким ко има моћ и силу“, те да Недићев „реализам“ „не би смео бити српска судбина, поготово што целокупна наша традиција упућује на отпор насиљу, злу и државном и националном затирању“. Проблематична је овде „наша традиција“ која „упућује на отпор насиљу“. На пример, деспот Стефан Лазаревић и Краљевић Марко били су турски вазали; то је била и царица Милица (дала своју кћер за Бајазита), то је на крају био и прослављени Милош Обреновић. Ипак их је српски народ најлепше оценио, не по ономе шта су по нужди били, већ по оном шта су на крају учинили. Поново се показује да „по туђем туру ни 100 батина не боли“, па нам тако „добровољни даваоци туђе крви“ објашњавају да у Недићи није било „српског духа“, ни „традиционалне вере и традиционалног морала“, јер „наша историја, наши митови и наша епика, целокупна наша етика, сви наши преци говоре против колаборације, против издаје и моралне колебљивости“. Волео бих да видим да ли би те „јуначине“ у налету ничим изазваног „курчења“ биле спремне да бране пуч од 27. марта и сулуде акције комуниста и четника 1941. године, када би били суочени са биолошким нестанком народа. Јер пуч од 27. марта јесте најважнији разлог због којег се догодио Јасеновац, а нелегалне акције комуниста и четника главни разлог страдања десетина хиљада невиних људи на почетку рата. Англо-бољшевичка спрега коштала је Србију прескупо. Захваљујући Недићу, побуна је била угушена, али Србија разорена, а многа огњишта угашена, породице сатрвене.

Да не улазимо у политичке разлоге због којих се многи данас одричу Недића, попут Синише Ковачевића или Војислава Шешеља, који су 90-их година врло похвално говорили о њему. Оно што остаје јесте да је Милан Недић суштински већ рехабилитован у самом народу, да га народ препознаје као искреног Србина који је свим срцем волео своју Отаџбину, за коју је на крају и страдао, те да је само питање времена када ће политичке околности дозволити да он буде и формално рехабилитован. Неко је једном рекао да за Србију неће доћи бољи дани док год не изумре и последњи Србин задојен „млеком комунизма“. До тада... главу горе.

Никола ВЕЛИМИРОВИЋ

НАПОМЕНА УРЕДНИШТВА:

Иако се овај текст дотиче унтрашњих ствари једне политичке странке, што није део наших интересовања, објавујемо га због ауторовог става, за који верујемо да је искрен а изражен је у следећој реченици: „Сматрам да је државотворност и сталнобдење над националним интересом основни задатак сваког ко жели да се политиком бави.“

Поред овог родољубивог мотива у тексту има много места која тачно дају дијагнозу пада нашег политичког система. Како о томе пише неко ко је и сам део тог система сматрамо да већ у тој дијагнози има нечег покајног и катарзичног. Међутим, ипак се не слажемо са мерама исцељења које аутор нуди. Сматрамо да није само „потрошен бренд“ већ политичка концепција по којој су партије једини заступници народних интереса. Нама је потребно органско политичко деловање а не пука промена бренда.

КОЈИМ ПУТЕМ ДАЉЕ

Након завршених парламентарних и локалних избора у Србији, ваља размислити о могућностима и правцима будућег политичког деловања. Мене, првенствено, занима оно што условно називамо патриотским делом српског политичког спектра. Сматрам да је државотворност и сталнобдење над националним интересом основни задатак свакога ко жели да се политиком бави. У нас, тај део страначке сцене, заузимају коалиција ДСС/Двери и Српска радикална странка, уз неуверљиве покушаје неких групација, странчица и покрета да се за такве издају. Будући дугогодишњи члан и функционер Демократске странке Србије, желео бих да јавно промислим о њеној садашњости и будућности.

Резултати избора су, више него очигледно, катастрофално лоши, будући да нисмо ушли у огромну већину општинских скупштина, као ни у покрајински парламент, а да смо једва освојили 5% на републичком нивоу и то као коалиција.

Ко год жели, може лако да примети како странка из једног у други изборни циклус губи значајан проценат подршке, што је тренд који траје још од 2003.

2003. 17,22% (678.031)
2007. 16,55% (667.615)
2008. 11,62% (480.987)
2012. 6,99% (273.532)
2014. 4,24% (152.436) Двери су тада добиле
3,58% (128.458) укупно 280.894
2016. у коалицији с Дверима 5,04% (190.530)

Када је у питању АПВ, ситуација је нешто друкчија, али не битно:

2004. 6,74% (43.077)
2008. 5,64% (59.248)
2012. 5,93% (59.936)
2016. 3,24% у коалицији с Дверима (31.218),
дакле испод цензуса.

Белодано је, из приказаних бројки, да је проценат подршке, нарочито послењих година, стрмоглаво пао.

Има и спољних разлога, упорног режимског рада на урушавању угледа и наше странке и Двери кроз оснивање опскурних удружења од компромитованих и корумпираних бивших чланова ДСС-а, попут Сампосталног ДСС и СНП-а Ненада Поповића, те коалиције Глишић-Паровић која је имала за директан циљ блаћење, примарно, Двери и Бошка Обрадовића, али и коалиције уопште. Ове организацијене не представљају озбиљне политичке чиниоце, нити имају иоле приметно бирачко тело, али јесу испуниле свој основни задатак, добијен од вође, који се садржи у уносили смутње код гласача и каљање угледа представника патриотског блока увлачећи нас у сопствену моралну каљугу. Затим наметнуте теме око полуфалсификованих и злонамерно тумачених председничких изјава и ставова о Сребреници и Олуји, због којих смо стално били у обавези да се бранимо, а нисмо успели да промовишемо теме из програмске платформе Политичког савета, допринеле су слабом изборном резултату. Не треба ни помињати медије који су ругло.

Сам Вучић је, према казивању упућених, имао фикс идеју да уништи Демократску странку Србије, којој је подредио значајне ресурсе и напоре.

Како год, највећа кривица је у нама самимима. Ми не успевамо да своје поруке учинимо занимљивим јавности нити гласачима. Да ли немамо довољно харизме или речитости, да ли нам људи једноставно више не верују после Бубала и приватизација, после девете рупе и десетина „добровољно“ пребачених у Хаг, после ССП, па одустајања од ЕУ, после жестоке међусобне антикампање с Дверима из 2012, па коалиције

2016, због чега нас медији прозваше „цензус коалицијом“, али мишљења сам да је наш бренд, ДСС, потрошен и тешко или немогуће одржив у будућности.

Сама идеја просвећене, евроскептичне, национално одговорне, традиционалистичке странке свакако има будућност, верујем блиставу након урушавања тираниновог режима, али је велико питање ко ће бити персонификација те идеје.

Већ је постојала намера извесног броја искусних људи да створе нову странку на том фонду, која би покупила гласове и подршку из Русије. Мислим да је један од кључних људи био Младен Ђорђевић, власник Српског кода, бивши Тадићев саветник, за кога се тврди да има значајне везе у Русији. Било је ту и људи које смо касније, против моје воље (и Статута странке) свакако, укључили у покрајински одбор (а који су се дитанцирали одмах након сазнања да неће бити на пролазним покрајинским местима), иако су били прилично злонамерни према актуелној председници и, важније, странци у време изборног циклуса у ДСС, с јасним мотивом да победи групација која не би правила Патриотски блок, што би и нас и Двери јасно оставило ван скупштине, али би широко отворило простор за деловање некој новој политичкој снази.

Улазак у скупштину јесте основа на којој се може градити наш политички опстанак и узлет, али мислим у новом руху. Уверен сам да је потребно стварати нову странку. У том смислу, није довољно просто уједињавање са Дверима, јер је коалиција једва ушла у парламент. Нужно би било привући људе од интегритета, познате широј јавности, а ипак с националним осећајем (рецимо Слободан Рељић, Миша Ђурковић, Леон Којен, Миодраг Зећ, Бранко Павловић...) који би били укључени у најуже руководство нове странке. Сама имена су у овом чланку мање важна, јер се око њих најтеже сложити имајући у виду нарцизам малих разлика, широко распрострањен у нашем народу. Уопште, мислим да нема времена ни места за дуга теоретисања те да очување Српства треба да буде приоритет. За тако нешто је нужно нажи привлачно обличје. Не смемо народу бити ни досадни нити застрашујући.

Ми више, ни по ком критеријуму, нисмо велика странка. Сама организација је у процесу распада. Последњих годину дана је макар две стотине чланова пребегло у СНС, како би заштитило радна места, само у мом Новом Саду, што довољно говори о кохезивној снази идеје партије којој припадамо. Слично је и у Београду, те другим местима.

У дугом периоду, наша странка се претварала и коначно претворила у занатски дом. **Зацарили су се, у готово свим локалним одборима, људи који мисле да је политика вештина убеђивања баба, ујни, кумова и комшија да за нас гласају како би они добили посао или одборничко место.** Прилично је распрострањено становиште да је најважније градити личну мрежу сигурних гласова, коју онда извлачимо на изборе.

То се коси са свим оним у шта политички верујем, а држим и да је бедно, нечасно и простачки. Ни најближе рођаке никада нисам молио да гласају за ДСС како бих ја нешто добио, већ сам искључиво настојао да придобијем њихову подршку објашњавајући наш програм и намере за дела која би поправила стање у земљи.

Одједном, није важно ни политичко знање, нити чланство у поједином потпуно супротстављеним партијама од раније, ни страначки стаж... само тзв. партијски рад и блискост са „правим људима“. Нама би у Новом Саду прсти једне руке били превише да избројимо активне чланове од пре 5. октобра. То је катастрофа, по мом мишљењу. **Некада је људе у ДСС-у од месног до главног одбора политика суштински занимала. Сваки је члан био за углед, а данас имамо силесију прилично необразованих махера којима лични интерес и амбиција предстваљају кључну водилу у политичком деловању.**

Подршка ДСС-у увек је директно зависила од угледа централних функционера и поверења гласача у политику, а никада претерано од локалних играча. Ту се могло додати проценат или два, горе описаним агитовањем, али се драматично није могло одскочити на тај начин.

Оно што занатски систем деловања јесте донео странци је интересно увезивање група, које су тежиле да запоседну најпре локалне, а онда и остале органе странке, па одатле лукративне позиције у органима државе и/или локалних самоуправа. То свакако није процес који може проћи неопажено од бирачког тела какво је имала Демократска странка Србије. То тело није оно које љуби руке Вучићу и транспарентима му захваљује због асфалтирања неке козје стазице. **У оном моменту када смо ми почели да кандидујемо и бирамо људе без радног, животног и академског искуства, почели смо и да падамо.** Када су људи унутар странке схватили да се о дешавањима у њој одлучује несаборно, кабинетски, по основу личне блискости и склоности за додворавање центру, пала је и активност у партији, разочарани инсајдери су то разочарење ширили у својим круговима, а

таква реч се никаквом пропагандом не може оповрћи.

Нисам сигуран колико смо променама успели да пресечемо ову лошу праксу. Колико смо успели да се ослободимо личних сујета и нереалних пројекција сопственог значаја и могућности?

Надаље, није све ни у организацији. Рецимо, мени **крајње неуверљиви Саша Радуловић, нема готово никакву инфраструктуру, а освојио је много гласова, нарочито у урбаним срединама, иако на многим бирачким местима није имао ни контролоре. Некако је убедио јавност да има нешто ново да јој понуди. Фокусирао је проблем страначког паразитизма, који и та јавност самостално перципира, те је мобилисао на борби против истог.**

Ми, очигледно, нисмо успели да нађемо тачку за ударац у коју би своје копље са нама хитнули и бирачи. Ако и јесмо, нисмо завредели њихово поверење, јер смо толико облаћени последњих година, више без него својом кривцом, усуђујем се да кажем, али то није од значаја. Пише се резултат.

Закључак ми је, ДСС не може више да се опорави, треба да направимо другу странку, на сличним програмским основама, али са новим (у страначкој политици), а јавности познатим и цењеним људима на кључним местима.

Ново име, нови лого, нови људи. Ваља у први план избацити, не само свежее кадрове, већ и свежее идеје. Морамо објаснити народу да ће, с нама на власти, живети боље. Нажалост, материјални статус је постао приоритет доминантне већине Срба као и осталих становника планете. То никако не значи да се треба одрећи патриотске политике и територијалног интегритета. Мишљења сам да те фундаменталне тачке наше политике треба да буду подразумевајуће, о њима не морамо да говоримо, али на њима морамо да радимо, док фокус у комуникацији с јавношћу мора, неизоставно, да буде на повећању животног стандарда, обрачуна са негативним појавама у друштву и решавању свакодневних проблема грађана.

Реторика ваља да буде питкија, а људи који нас у медијима представљају речитији, телевизијнији и суштински образовани. Њихове речи морају да звоне, а не да звече. У сваком говору или медијском наступу треба да се види страст, искрена жеља да се спроведе оно о чему се говори, али и знање које ће то омогућити. То не могу људи без биографија и личног интегритета.

Странка треба да упути позив на сарадњу свима који могу да допринесу српској ствари, а онда, након оснивања нове организације, циљ треба поставити високо, највише – треба гађати слободу.

Остоја СИМЕТИЋ

Аутор је члан Политичког савета ДСС,
у странци је од 1999.

Либерална демократија као „наоружана неправда“

Ми знамо да проблем Србије данас, није само овај или онај режим, већ сам политички систем као и духовно-културни миље у коме исти делује.

Међу бројним савременим критичарима америчке хегемоније и њеног идеолошког оруђа – мондијализма, ретки су они који ће се усудити да својим анализама доведу у питање саме основе либерал-демократског система, које су заправо претече и претпоставке првонаведених идеја. Либерална демократија, једна од кључних догми данашњице, у претпрошлом веку била је намењена заштити капитализма, а данас пак заштити корпорацијског (новог) светског поретка и његовог концепта потрошачког друштва. Такав статус, омогућава јој покриће монопола физичке принуде који је заснован на моћи евроатлантске војно-политичке машинерије и моћи поседника крупног капитала. Може се рећи, да се данашњи концепт демократије који подразумева вишепартијски парламентаризам и либерални капитализам, разликује од првобитног античког концепта демократије скоро по свим својим обележјима, осим по имену, тако да је по Платоновом предвиђању, демократија заиста еволуирала у тиранију, односно „наоружану неправду“.

А таква наоружана неправда, не своди се са само на огољену силу, већ и на пропагандно убеђивање народних маса у илузију да оне заиста управљају саме собом. Ту долазимо до разобличавања још једног демократског мита. Наиме, демократија, „подучава“ бираче како они имају могућност избора различитих политичких опција. Привидно то је заиста тако, узимајући у обзир постојање многих партија и сталних сукоба међу њима. **Али ако ствари мало боље сагледају, јасно је да бирач има избор само једне једине политичке опције – демократске, било либрал-демократске или социјал-демократске (која је у односу на првонаведену опцију, у мањој мери капиталистичка али у већој мери антинационална).** И поред свеprisутне нетрпељивости актера демократско-партија-

шког политичког живота, очигледно је да су разлике између појединих партијских програма, више у нијансама него у суштини. А сваки покушај да се закорачи изван круга „дозвољене деснице“, пословично изазива шиканирање, прогањање и препознатљиво медијско етикетирање. И то без имало (или довољно) права на аргументовану одбрану у демократској јавности. Када се све то узме у обзир, јасно је да је демаскирана демократија веома блиска комунизму, јер оба система красе и тоталитаризам и извесни (често симболични) плурализам, с тим што у комунизму постоји унутарпартијски „плурализам“, оличен у борби и међусобној чистки партијских фракција, док у демократији постоји борба политичких партија, чија је међусобна разлика на идеолошком плану, како већ рекосмо махом привидна, баш као и међусобна идеолошка разлика комунистичких фракција. И у комунизму и у демократији, критичари суштине владајућег система, бивају „дочекани на нож“.

Дакле, борба против демократије, било организована или појединачна, многима делује као утопистичка „борба против ветречања“, из разлога што је о њој створен мит – као универзалном рецепту друштвене сагласности и „идеологији краја историје“.

Али сам појам „демократије“ и уређења које она представља неспојиви су са било којим универзалним решењем. А с обзиром да демократија, макар у теорији, нуди могућност избора, што само по себи подразумева различитости, јасно је да самостално постојање демократије као система, практично потиरे само себе, па можемо закључити да је од демократије остао само мит, а да ње саме реално нема.

Стога, ми знамо да проблем Србије данас, није само овај или онај режим, већ сам политички систем као и духовно-културни миље у коме исти делује. Јер различита друштва захтевају различита уређења која органски треба да происходе из народних карактеристика и да буду усклађена са народним потребама. Наметање и утеривање либералне демократије, почев од епохе гиљотина, па све до НАТО бомби, јесте тоталитарни империјализам, а јединствени глобални систем који би омогућио општу сагласност и постао универзалним, како год га назвали, обичан је мит.

Марко ДИМИТРИЈЕВИЋ

ИНТЕРВЈУ

РУСКИ ГЕПОЛИТИЧАР ЛЕОНИД САВИН: Србији су потребне нове политичке партије

Леонид Савин, један од најеминентнијих руских геополитичара је гостовао у Србији од 17. до 22. јуна ове године. Савин, блиски сарадник Александра Дугина, је овом приликом одржао два предавања са темом „Геополитичка позиција Русије“ у Нишу и у Новом Саду. Посету Леонида Савина Србији је организовао Суверени Војни Витешки Ред Змаја, организација коју је основао НЈКВ Кнез Александар Павлов Карађорђевић, а чије је једно од основних полазишта евроазијски идентитет Србије.

Да ли бисте могли да појасните садашњу геополитичку позицију и доктрину Русије?

Имамо неколико програма који се тичу доктрина. И стратегија – о националној безбедности, спољној политици и развоју Руске федерације. Видимо јасне промене у онима које се тичу дефинисања претњи и непријатеља. Раније се радило више о апстрактним појмовима, а сада већ можемо означити „обојене револуције“, проширење НАТО и активности неких држава против Русије. Сви разумеју да се ради о Сједињеним државама и њиховим савезницима. Важно је представити непријатеље, то је сада политичка категорија и како је Карл Шмит рекао, без дихотомије пријатељ-непријатељ, реална политика не може постојати.

Ми не можемо бити пријатељи са свима и по сваку цену – постоје неки актери који би елиминисали Русију и руски народ. Имамо на папиру наше циљеве, разумемо их и имамо методе да их заштитимо. Али, у стварности, имамо неке проблеме са спровођењем тога. То се догађа због утицаја пете и шесте колоне унутар руске моћи, као избог ефеката неолибералне политике.

НАСТАВАК НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

Да ли бисте могли да нам дате кратак преглед развоја руске геополитичке позиције и доктрине?

Стварна руска геополитичка школа се појавила након књига Александра Дугина. То је било деведесетих, али је у време Бориса Јељцина било немогуће успоставити снажну геополитичку перспективу. Развијала се корак по корак. После колапса Совјетског савеза, Русија је била слаба и у агонији, због хаоса у друштву и економских проблема. Спољни фактори су били заинтересовани да контролишу нашу државност и ресурсе. Неки од њих су Ходорковски и Березовски, који су били сарадници тадашње руске политике. Путин је после доласка на власт почео са реорганизацијом политичког система, а безбедносне снаге и војска су били стуб поретка.

Касније, 2011. године, појавила се идеја Евроазијске уније (коју је такође развио Александар Дугин), која је предложена Господину Путину. Овај велики руски пројекат се сада спроводи, а критикују га многе западне земље, које кажу да је то покушај оживљавања Совјетског савеза. Али, не ради се о некаквом пројекту у совјетском стилу, него о геополитици и идеји Моћи копна, културолошке разноврсности и економском савезу шест бивших совјетских република.

ЕУ и слични такви пројекти, трансатланско и транспацифичко партнерство су добробит за корпорације и успостављају неолиберални економски модел – прво су интереси лобија, а онда људи. Евроазијска унија је заснована на другом приступу – све норме се усвојају након дискусија и консензусом. Овај савез може имати озбиљан утцај на економију земаља чланица и биће добар пример како економски процеси могу бити организовани.

Поред тога постоје два безбедносна савеза: Шангајска организација за сарадњу и ОДКБ. Прва је повезана са Кином, а другом управља искључиво Москва. Са Кином смо, такође, потписали неколико меморандума о мултиполарности што је кључни појам руске спољне политике сада.

БРИКС је последња организација која може бити описана као геополитички клуб. Може се сматрати платформом за будући развој мултиполарности.

Са историјске тачке гледишта, које су промене или које су тачке (моменти) у којима се мењала руска геополитичка идеја?

Зависи шта је почетак и шта би била почетна тачка: Иваново Руско краљевство или Руска империја Петра Великог? Совјетски савез или Русија од 2000.? Стратфор описује руску геополитику као пулсирајуће срце – у једној епохи буде мала, али се у другој проширује. Руска експанзија на Исток је важан фактор. Али, руско разумевање границе је другачије од америчког, у етичком смислу и у смислу кооптирања разних етничких група у тело Царства. Мислим да има неких историјских тачака које И даље утичу на геополитику Русије: одбили смо да имамо Аљаску И продали је; Први светски рат и Октобарска социјалистичка револуција када су Империја и стари режим били деконструисани; Споразум са Јалте и почетак биполарног светског поретка; растурање Совјетског савеза; период од 2008. до 2014. године, када је Русија своје националне интересе почела да штити војним снагама.

Кратак осврт на историјске основе руске геополитичке идеје – да ли је то био утицај Златне Хорде на кијевску Русију?

Евроазијска историјска школа покалања много пажње на утицај Златне хорде Туранског фактора самог. Монголи су нам заиста донели идеју заједништва и државности, војне тактике, новчани систем и порез, итд. Лев Гумилев је, такође, открио везу између идеје поштовања других народа из Џингис Кановог кодекса (јаса) са будућом политиком Руске империје. Он је означио као „комплементарност“ којом описује зашто су неке етничке групе пријатељски настројене према другима, чак и када дође до сукоба.

Али, морамо запамтити да се руска цивилизација родила због Православног хришћанства. Тек када је руска земља постала хришћанска, почели смо да мислимо у појмовима телеологије (тхелос је циљ на грчком). Тако су и Византијска империја и идеја Трећег Рима, које је предложио монах Филафеј такође део наше суштине.

Антагонизам или сличност између руске геополитике пре Октобарске револуције и после грађанског рата (посебно период Јосифа Стаљина и сличности између његове геополитичке позиције и позиције Романових)?

Вођство Руске империје је било опседнуто ослобађањем православних хришћана од ото-

манске власти. После револуције, наша земља је изгубила идеју монархије и Православља као основе за постојање државе. Лењин и Троцки су почели са нападима на Цркву, породицу и сâму руску традицију. Стаљин је зауставио тај процес. Стаљин је, такође, преоријентисао земљу са дезинтеграције ка спајању са социјалистичким идејама (Лењин и Троцки су били заговорници идеје светске револуције, а Стаљин је говорио о потреби да се она држи у границама једне земље и да се прво у земљи изгради комунизам).

Али, морамо се пристетити да је током ХИХ и почетком ХХ века у Европи постојао велики број држава које су гајиле дух национализма. У време бољшевика, Русија је била под кишобраном марксизма и међународни поредак је промењен. Сртаљинова улога је много већа у геополитичком смислу, јер је Совјетски савез постао суперсила.

А, можемо видети и једну сличност – у ХИХ и ХХ веку, Русија је зауставила упад европских сила – Наполеонову Француску и Хитлерову Немачку. Мислим да ове лекције Запад још није добро савладао.

Како тумачите антагонизам између државе де јуре у европским земљама које су биле под утицајем Византије и државе де фацто (чланство европских земаља у ЕУ и прилагођавање њихових друштава атлантистичком моделу, с једне стране стране И њихово византијско културолошко, духовно и друштвено наслеђе са друге стране)? Грчка, Бугарска, Румунија донекле...

После епохе Модерне и почетка Постмодернизма, идеје Византијске империје су нестале и у Европи. Поменуте државе су пале под Отоманско царство и то је дуго трајало, па стога постоји неколико нивоа у губљењу идентитета. Византијска теорија је, на жалост, за елите, а не за масе. Да се присетимо слоган Првог Рима – „Хлеба и игара“. У данашњем друштву спектакла је лако манипулисати људима.

Како Вам изгледа ситуација у Србији, из геополитичке перспективе?

Јасно је да је Србију напао Запад. Сједињене државе и Европска унија желе да најзад успоставе пуну контролу над зависношћу Србије – економском, политичком, па чак и у духовном животу. Распарчавање Југославије је постало познато као Балканизација и још увек није завршено, како су планирали организатори. Постоји план Велике Албаније, нове врсте етно-сепарати-

зма (у Војводини, на пример), итд. Србија се налази у Римленду, па ће бити бојно поље између Силе копна и Поморске силе.

И то је иста линија сукоба већ вековима. Има довољно материјала и времена да се простудирају геополитичке лекције и направи прави избор.

Ако мислите да смер српске владе ка ЕУ (а и ка НАТО пакту), није у складу са српским националним интересима, какве су могућности или савет да се заустави тај смер?

Проблеми српског народа су наивност и политичка корупција. Србији су потребне нове политичке партије које представљају стварну вољу народа, а не лобистичких група. Ако се организују масовни протести, Запад ће их искористити за остваривање својих циљева. Ситуација је заиста запетљана. Али, мислим да српски народ има прилику да створи неку нову врсту народног покрета и да поврати своја права.

Да ли постоји неки модус операнди за укључивање Србије у Евроазијску зону, осим „популистичког приступа“ политичког маркетинга и популистичких опција реалполитике? Знамо да руска стратегија никада није била формулисана преко „специјалног рата“, „хибридног рата“ или „меког притиска“, што су инструменти Запада, посебно Сједињених држава?

Многе државе су заинтересоване за Евроазијску унију. Чак је и Јерменија, која се не граничи са Русијом, члан савеза. За сада, не постоје порези за робу из Србије и то је де факто први корак ка укључивању у Евроазијску унију. Русија може Србији много помоћи, али мора постојати законска основа за сарадњу. Знамо да Запад притиска Србију на разне начине, а сарадња са Русијом је један од разлога за притисак. Русија је кроз историју давала подршку балканским народима не због економских пактова или томе слично, већ због идеје слободе тих народа. То је део руске природе – ми можемо да гинемо за отаџбине других народа.

Да ли ће Русија у наредном периоду развијати неке врсте стратешких могућности „специјалног рата“, како би парирала Западу машинерији хибридног рата?

Русија је велика земља, има своју геополитичку улогу у региону, па неће бити неопходно

деловати неким одговарајућим противмерама. Запад не може да победи Русију у директном рату. Зато развија ратове другим средствима – геоекономским, религиозним, управљањем хаосом, итд. Русија сада користи контра-санкције како би поткопала економске моћи И медијске алатке за утицај на публику на Западу.

Мислим да ће политичко образовање, које Русија спроводи бити плодно, зато што ће грађани почети да разумеју корене проблема. За Русију би било добро и да заустави трансатланске пројекте, јер Вашингтон и даље јако притиска Западну Европу. Било како било, Русија неће организовати терористичке нападе или дурштвене побуне по Сједињеним државама – што је редовна пракса ЦИА и Стејт Департамента. Руси то не могу да раде, нити теоријски, нити практично.

Развили сте појам „хибридног ратовања“. Да ли бисте могли, молим Вас, да наведете конкретне моменте (ситуације) у којима је Србија, и у прошлости и сада, била жртва стратегије хибридног ратовања Сједињених држава? Које су конкретне ситуације, по којима можемо видети да је Србија изложена нападима?

Моја идеја је тренирање рата, не хибридни рат. Хибридни рат, као и мрежни ратови су слични – потичу из Сједињених држава. Србија је много пута била жртва америчких практичних експеримената и доктрина.

На пример, спровођење мрежно-центричног ратовања у америчкој војсци, посебно у ваздухополовним снагама је усвојено у Југославији током капмање у Босни (и званично признато документом Пентагона). На Косову је 1999. године вођен хибридни рат, где су коришћене конвенционалне (НАТО) трупе + илегалне активности Албанаца на Косову (које је обучавала ЦИА) плус медијска пропаганда и утицај, сајбер напади и активности на Интернету, како би се освојила срца и умове људи у Југославији (направљен је Отпор што може деловати да је било успешно). Сада постоје огромне мреже неолибералних група и фондација, које донира Сорос или директно Сједињене државе, а то је добар пример хибридне стратегије у Србији.

Како бисте дефинисали тренутну ситуацију у Републици Српској? Америчку политку према Босни и Херцеговини? Које би решење било најучинковитије за ову неуралгичну ситу-

ацију у Босни и Херцеговини? Како неутрализовани деловање Сједињених држава?

Босна и Херцеговина је, званично, држава са ограниченим суверенитетом, па није лако реорганизовати овај део екс-Ју. Али, историја је показала да не постоје залеђене комбинације – чак и државе које делују стабилно, могу се растурити за тренутак. Проблем у региону су етнички и верски сукоби – Сједињене државе то добро разумеју и могу увек да организују провокације преко својих заступника. То је у људској природи – чак и у јединственом и уједињеном друштву ћемо наћи издајнике и лажове. Зато будућност региона зависи од транспарентности политике, са једне стране, али и жеље људи да се консолидују, са друге стране.

Руски председник Путин је недавно рекао да Русија није у потпуности напустила идеју о Јужном току. Како бисте коментарисали ову изјаву?

Русија чека прилику. Речено је да Бугарска и Грчка неће радити за националне и регионалне интересе, него за интересе Брисела. Да видимо шта ће се ту догодити. Са Брежитом је почела нова страница историје у Европи и надам се да ће и друге државе следити пример Британије.

Као закључак овог разговора – да ли бисте се сложили да је Русија, након војне кампање у Сирији и повратка Крима, први пут након Авганистана показала свој историјски геополитички идентитет као Империја?

То је било деловање суверене државе и представља разумевање геополитике. Али, пре августа 2008. године, направили смо први корак када је Грузија напала Јужну Осетију и планирала напад на Абхазију. Након руске операције на Кавказу, тадашњи председник Медведев је изјавио да „Русија има посебан геополитички интерес за простор бившег Совјетског савеза“. То је била порука. Пар година касније, одговор Запада је било Арапско пролеће и украјински Мајдан. Русија се нашла у ситуацији да одмах мора да реагује, али су се у Украјини показала неке наше слабости, јер су наши дипломатски напори били заустављени. Русија је била сама, против целог Запада. И, то је била добра лекција о партнерствима и савезима. Кроз парадигму политичког реализма, Москва је предодређена да учини исто што и Византијска империја пре више векова.

Извор: redzmaja.org/

Јелена ЈЕЛИСАВЧИЋ

НАТО је окупатор којег сами зовете

Овим текстом покушавамо да одговоримо на питање: „Ко је НАТО“.

По мом скромном мишљењу, најприближнији одговор дали су уметници из словеначке групе Лајбах промовишући пре двадесет и једну годину „Obscured Europe NATO tour“ када су рекли: „НАТО је окупатор којег сами зовете.“

Управо су на том фону била бесловесна образложења „политичких аналитичара“ и пронатовског владајућег естаблишмента и припадајућих им медија у Србији у покушају да образложе разлоге због којих су, потписујући СОФА и ИПАП споразуме са овом колонијалном организацијом, НАТО војску ослободили кривичне одговорности, пореза и дали им слободан приступ државним и војним институцијама.

Присетићу се радо и Рамбујеа и тадашњих апологета потписивања тог споразума који су говорили: „Боље да им сами отворимо, него да нам ногом развале врата“.

У најкраћем – недавно изгласавање „споразума“ са НАТО пактом у Скупштини Србије и његова верификација од стране Томе Дипломе који се налази на привременом раду у Председништву имају много више са колективно несвесним – дакако и стокхолмским синдромом – и производ су безнађа, страха и депресије у ком се цела нација налази много више него што су рационални потези.

Мислим, стога, да није згорег подсетити се коме смо то „отворили врата“ и то не само у нашем случају, јер верујем да сви знају за бомбардовање Републике Српске, помоћ у организовању „Олује“, „Милосрдног анђела“ и окупацију Косова и Метохије и стварања од те територије црне криминалне рупе трговине дрогом, људима и органима на тлу Европе.

Погледајмо шири контекст и то где нас најближи могући односи са овом злочиначком организацијом смештају на мапи глобалне хуманности и чиме су све то диљем Земљина шара „западни пријатељи“ Вучићеве власти бавили у протеклим деценијама.

Балтиморски институт за јавно здравље „Џон Хопкинс“ је, сарадњи са багдадским „Ал Мустансирија“ универзитетом дошао до податка да је до јула 2006. страдало 654 хиљаде и 954 људских бића као директна последица интервенције НАТО у Ираку.

После 2006. број страдалих у обрачунима ватреним оружјем и експлозијама аутомобила бомби је наставио да расте.

У исто време, 60% анкетираних у Великој Британији мисли да је број страдалих мањи од

десет хиљада, од 44% да је број мањи од пет хиљада.

У Либији је НАТО 2011. гађао Фабрику воде у Бреги, делу генијалног иригационог система људски направљене Велике Реке, којом се снабдевало водом 70 % Либијаца.

„Образложење“ је било да је у питању војно постројење у ком се крију ракетни бацачи. Сателитски снимци самог НАТО показују да ракетни бацач БМ-21, који је снимљен у близини постројења неколико дана пре, није ни гађан.

Неколико дана пре тога срушена је и друга либијска фабрика воде у Гадафијевом родном граду Сирти, чиме је Либија остављена без питке воде током војне акције НАТО пакта и широм остављена врата избијању заразних болести.

Један од наших највећих и светски признатих ауторитета у области водопривреде – чије име из разумљивих разлога нећу навести – ми је рекао да је управо Гадафијево одбијање да у посао око људски направљене Велике реке и иригационог система укључи Французе и препусти им посао прави разлог бомбардовања и Гадафијевог дивљачког смакнута. Управо су Французи и предводили НАТО коалицију од деветнаест земаља...

Верујем да не треба посебно доказивати узрочно – последичну везу између интервенција НАТО у Афганистану, Ираку, Либији и Сирији и мигрантске кризе која је задрмала и урушиће темеље европског безбедоносног система.

Начин на који НАТО разуме појам „дипломатског имунитета“ најбоље илуструје пример из италијанског зимовалишта Кавалезе у Доломитима.

Тамо је почетком фебруара 1998. амерички пилот из нама добро познате НАТО базе Авиано непотребно ниско летео у намери да се „забави и сними предео“ и пресекао жичару што је за последицу имало смрт свих двадесет путника у кабини. Пилот и навигатор су моментално пребачени у САД где им је суђено и проглашени су невиним.

Непотребно је дуљити са начим што је јасно сваком слободоумном човеку у Божијој башти – НАТО је челична рука Зла.

Споразуми које је Вучићева Влада потписала дижу НАТО трупе изнад наше, не само Војске, већ и наших грађана. Сви ми у Србији плаћамо порезе и можемо прекршајно и кривично да одговарамо – они не.

Покушаји да се СОФА и ИПАП споразуми представе као нешто што су претходне Владе

оставиле у аманет напредњачкој власти падају пред простим питањем – ако је тим уговорима већ све било дефинисано, чему потписивање нових уговора?

Гebelсовско шибицарење да су новим споразумима поправљени стари препуштамо Драгану Вучић – евићу, читаоцима „Информера“ и верној публици „Парова“, „Фарме“ и „Гранд параде“.

Тужне су две истине: такви у Србији чине већину, а окупација Србије – након дипломатске и политичке – добила је и војну димензију.

Кажу да ни рај ни пакао немају границе и да увек може више да се вине и ниже да се падне.

Да је ово друго тачно, ми који живимо у Србији вам добри стојимо.

Давор САНТРАЧ

Због чега је Војводина српска!?

I део

Правно – политички поглед

Међуратни период:

Иако је по присаједињењу Војводине остатку Србије аутономија изгубила сваки свој смисао постојања, након кратког периода краљевине, на силу је форсиран „војвођаски идентитет“. Самозвани „ослободиоци“ отишли су толико далеко да је САП Војводина, као и САП Косово, имала у председништву СФРЈ један глас, баш као и све републике чланице федерације. **Врхунац пораза српског питања унутар Југославије представља 1974. година, када је донет Устав, којим је потврђен амандман XXX, донет 1971. године, а на Устав из 1963.** Тиме је дозвољена најшира самоуправа свим чланицама федерације, што укључује и законодавну, извршну и судску власт у покрајини. Тиме је омогућено касније оцепљење свих чланица некадашње федерације, осим Војводине. Те 1974. године је федерација претворена у оно што се у теоријском смислу сматра конфедерацијом.

Треба нагласити да су по завршетку „Великог“ рата, јер већег до тада није било, 1918. године, у Новом Саду и Руми сазване „Велика народна скупштина Срба, Буњеваца и осталих Словена у Банату, Бачкој и Барањи“ и тзв. „Румска скупштина Срема“, које су прогласиле безусловно присаједињење ових региона краљевини Србији. Велика народна скупштина, у којој је било 757 делегата, основала је „Народну управу за Банат, Бачку и Барању“, којом је председавао Јован Лалашевић, а радом саме скупштине руководио је Славко Милетић. Тим чином су делегати Срема, Баната, Бачке и Барање спровели у дело вековну тежњу тамошњег становништва за уједињење са матицом Србијом.

Прво су делегати „Подгоричке скупштине“ 5.11.1918. одлучили да желе у заједницу са Србијом, дан касније на „Народном Збору“ у Руми исто су

одлучили и Сремци, а 7.11. је и српска Војводина присаједињена Србији. Остале територије ослобођене од Аустро-Угарске „чизме“ формирале су Државу СХС, са седиштем у Загребу. **Потоња краљевина СХС(Југославија) формирана тако што је у њу Србија (са проширењима)узидала своју државност и унела правни субјективитет, а њој се присајединила Држава СХС, која није имала правни субјективитет.**

Након ових дешавања долази до периода мира, када простори Срема, Баната, Бачке и Барање постају неодвојив део српске државе, а касније и краљевине СХС/Југославије. Недуго затим, Нови Сад постаје средиште Дунавске бановине, која је обухватала подручја: равног Баната, јужне и средње Бачке, Срема, јужне Барање, севера Шумадије и Браничева.

Комунистички период:

Бомбардовањем Београда од стране немачких снага почиње други светски рат код нас, а по ослобођењу од страног окупатора, наставља се самовоља. Доласком „нове“ власти, насилно се укида монархија као вишевековни облик владавине у Срба, а директивом се проглашава република, без икаквог референдума.

Република је кроз историју била веома несвојствена српском народу, а једина држава српског народа са републиканским обликом владавине до тада била је Дубровник. У новој Југославији, уводи се социјалистичко државно уређење, а касније једностраначје и самоуправљање као посебан вид социјалистичког огранизовања државе. За промену овако значајних државних питања и темеља државности, комунисти нису ни на који начин омогућили било какав виднародног изјашњавања. Свирепи су спрово-

дили одмазде над свим онима који су се успротивили једностраним актима репресије, етикетирајући их као „народне непријатеље“.

У мислима комунистичке врхушке владала је максима „Јака Југославија значи слабу Србију, и обрнуто“. Тога су се, на жалост, слепо придржавали и они функционери „партије“ српске народности. Самим тим, српски национални корпус морао је бити подељен у што више јединица, чланица југословенске федерације. Тако је 1963. године, престала дотадашња Федеративна Народна Република Југославија, а „рађала“ се Социјалистичка Федеративна Република Југославија. Формирано 6 република на неисторијским границама. СР Хрватску чинили су некадашња Хрватска-Славонија, којој су додати Далмација и Барања које јој никада нису припадале. Формирана је СР Македонија која је историјски гледано увек била у оквиру Србије ... Формирана је такође и Муслиманска, Југословенска, Македонска и Црногорска нација, махом на српским етничким просторима. Једина република чланица која је имала аутономне покрајине јесте Србија, и то две – САП Косово, и САП Војводину.

Остаје нејасно који је могао бити критеријум за формирање АП. Ако је етнички, онда Војводина свакако не би требала бити издвојена, јер ју је већински насељавао српски живаљ. Са друге стране, интересантно да Истра, као област са тада још већинским италијанским становништвом није постала АП. Ако је пак историјски, како то да су Далмацију спојили са Хрватском и Славнојом, и како то да су Вардарску област одвојили од Србије, а Космет удаљили од Београда!? Тако је српски етнички корпус подељен на оне у Србији (погрдно Србијанце), на оне у САП Војводини (промовисана посебност), на оне у САП КиМ (којима је забрањен повратак на своја огњишта), у СР Црној Гори (промовисана посебност), у СР БиХ (окрњен етнички корпус) и оне у СР Хрватској (намењене као колатерална штета). **Војводина је тада први пут постала политички субјекат којим је узорана бразда обезличењу Срема, Баната и Бачке. Вештачки се стварала свест о посебности, сада већ не те три географске области, него Војводине као целине, и то без Барање, у односу на остатак Србије.**

Тада је у плодну равницу посађена клица аутономаштва, која је „наводњавана“ „најбољим“ комунистима из читаве државе, са задатком ширења идеологије пролетера. На жалост, чини се да је данас поменута максима метастазирала у следећу „Јака Војводина значи слабу Србију, и обрнуто“. Због тога и дан данас наша држава грца под притиском постулата са средине прошлог века, а тужно је да још постоје људи који заговарају тезу да би се у Војводини, региону без енергената, боље живело као самостаалној држави.

Питање Војводине данас:

Као последица вишедеценијске државне кампање, стварају се две Војводине, непомирљиве. Једнотрадиционална, верна култури свих народа који живе у њој, са префиксом српске културе као доминантне. Она представља синоним за љубав према свом, поштовање према туђем и толеранцију према другачијем. То је она Војводина која је заснована на предању о Милошу Црњанском, Лази Костићу, Јовану Јовановићу Змају, Јаши Томићу, Доситеју Обрадовићу, Светозару Милетићу, Милицы Стојадиновић Српкињи, Ђури Јакшићу, Јовану Хаџићу, Сави Текелији и многим другим великанима нашег народа са ових простора. Та Војводина свесна је колико је наш народ уложио у слободу тих земаља и зна то да цени. Управо прва Војводина сматра да су Срем, Банат и Бачка, она три срца јуначка ... Да су неизоставни део Србије. Таква Војводина је вечна, док год има верујућих људи у њој!

Друга Војводина пак, нетрпељива је према свему што је различито од измишљеног „војвођанерског идентитета“ и због тога агресивно асимилује припаднике свих народа и трпа их у један велики безлични чабар, на чијем врху се налази малобројнаинтересна група која једина има корист од тога. Тај моћан лоби влада Развојном Банком Војводине, ВАНУ, Канцеларијом у Бриселу ... Спремна је за све новотарије и „нове трендове“ а одбацује оно што је уткано у суштину Војводине. Форсира заставу и лажну нацију, тражи полицију, главни град и сл.

Та опасна групација, данас ради на федерализацији Србије, а сутра ће по старом рецепту из Љубљане, Загреба, Сарајева, Скопља, Подгорице и Приштине, уз подршку „међународне заједнице“, да „интернационализује питање Војводине“ и да покуша сепарацију. Због тога је врло важно прозрети њихове намере, предухитрити их и спровести оно што је Уставни суд Србије одлучио, а то је да АПВ остаје само љуштура, без икаквих надлежности. Временом, када се подигне свест народа, о томе да би од укидања АПВ корист имали сами грађани и локалне самоуправе у којима они живе, Србија ће бити уређена по најјефтинијем и најефикаснијем моделу управе – са два нивоа власти, централном и локалном! Након дужег размишљања, и покушаја да нађем други одговор на самом себи постављено питање – „Због чега је Војводина српска!?“ схватам да заправо није никаква тајна, да управо Војводина представља највећу историјску победу српског народа, и да је то разлог због чега је Војводина српска!

Милан ГУШАВАЦ

Зашто су нација и национална свест битни

Због силних дисконтинуитета наше историје, нарочито ове новије, код нас још увек нису разјашњени неки основни принципи који интегришу друштво. Тако је још увек спорно питање да ли је нација позитиван или негативан феномен, те да ли је човеку легитимно да има националну свест, уколико жели да заснује своје постојање на општељудским принципима – да се назове човеком.

Дух самопорицања проноси један мањи, али екстремнији и агресивнији део друштва, док је већину захватила летаргија по питању сазнавања основа заједничког постојања. Зато „другосбијанци“, како су колоквијално названи поменути екстремисти, успевају да наметну као легитимне оне теме које би у сваком нормалном друштву биле одбачене као суицидалне. Тако се ми морамо бавити питањем има ли нација вредност, саму по себи, или не. По њима, професионалним екстремним аутошовинистима (част изузецима који су то из убеђења), нација је зло, она је конструкт нагона за смрћу који је бестијално захватио овдашњи пук и њихова „света мисија“ је да ове просторе деконтаминирају. Као да спроводе ону паролу која се попут мантре понављала у филму Јутро Пурише Ђорђевића: „Изменићемо лице ове земље! Изменићемо душе наших људи!“. Онда ће нас тако испране – деконтаминирани, ослобођене баласта прошлости, традиције и идентитета, денацификоване увести у светлију будућност. Циљ је, по њима, да живимо као сав нормалан свет, а то значи као покорни ученици светских моћника, колонизатора – цивилизатора, који су нас бомбардовали због нашег добра. Јер као што добар васпитач користи понекад и изузетно строге методе, тако су и наши „цивилизатори“ морали да нас најпре политички дезинтегришу, да нам одузму суверенитет, затим да нас економски униште најпре санкцијама а потом транзицијом, да нас бомбардују и медијски сатанизују, и то све због нашег добра. То је било строго, можда и сурово васпитање, али је било праведно, јер су тако исправљали наше неваљалство – сматрају врли „другосбијанци“. Кад деконтаминирани и денацификовани приђемо

светским моћницима, заслужићемо њихову милост и даће нам место у цивилизацији које нам припада. Добро, то ће бити на самом крају периферије, готово на депонији, заједно са земљама усрећеним арапским пролећем, али ми ћемо се због унутрашњег блаженства осећати као да смо балканска Швајцарска. Бићемо модерни и прогресивни, ослобођени вековног крвног непријатеља – српског национализма.

Овакав сценарио недвосмислено подсећа на Орвелову 1984. и многе друге антиутопије у којима се преобликовање човека врши путем контроле мисли и од њега ствара послушни шраф тоталитарног система. Будући да поништавање достојанства нације значи напад на човечност, у нашој апологији вредности нације и националне свести централна тема треба да буде човек и његова природа.

Главна питање јесте, да ли је нација конструкт који се човеку намеће, или је она неодојива од човекове природе – видљив израз његове унутрашњости, односно, његовог архетипа. Неки ће рећи да је бесмислено нацију доводити у везу са архетипом, јер је она продукт француске револуције, дакле, млад историјски појам. Међутим, француска буржоаска револуција само је деконструисала и, поред других ствари које је изменила, десакрализовала један прастари феномен, а то је народ, и створила појам нације. Овај појам тумачио се на разне начине, али његово основно значење остало је непромењено и, укратко, могло би се рећи да народ који има свест о себи, о свом субјективитету, јесте нација. Због тога нација није датост, већ задатост и она подразумева осећај припадности. Неко може бити рођен у једном народу и говорити језиком тог народа, али не мора припадати тој нацији. Национална припадност је субјективни доживљај по најмање она има везе са биолошким пореклом.

Народ који има свест о себи, а то значи национално јединство које се огледа у заједничкој традицији, прецима, култури, духовности, митовима, језику, биолошком пореклу, једној територији, осећању заједничке судбине – јесте

нација. Суштина народа јесте ЗАЈЕДНИЦА, која због своје вертикалне осе превазилази породични праг и завичајне међе. Парадокслано, али архетип духовног јединства, општег братства свих људи јесте оно што формира народну заједницу – нацију. *Зашто се овај архетип не остварује универзално, друго је питање, али чињеница је да не постоји орјанска свест о заједници на нивоу целој човечанства. Она постоји као философска идеја (свечовечанства) и политички пројекат (свештске државе), али не постоји осећај припадности свештској заједници. Романтичарски космопозитизам јесте изражење њананих веза међу народима и то је нешто што треба поштоваати, али заједница вредности које интенишу целокупно друштво може се остварити само у оквирима једне нације. Зашто је то тако, можда нам одговор даје библијска прича о градњи вавилонске куле. По хришћанству свејединство је могуће само у Царству Небеском. Христос је заведео својим апостолима и ученицима: „Идите, дакле, и научите све народе, крстите их у име Оца и Сина и Светог Духа“ (Мт. 28, 19). Дакле, Христос апостоле упућује на проповед јеванђеља народима а не човечанству. („Човечанство, како то звучи чисто и бескрвно“ – рекао би Достоевски.) Теолози који као аргумент за остваривање нације узимају цитат апостола Павла: „Нема више Јудеја ни Јелина...“, врло некоректно скраћују њај стих, у чијем наставку се каже: „нема више роба ни слободнога, нема више мушког ни женског, јер све сви један (човек) у Христу“ (Гал. 3, 2). Апостол говори о анакефалеосису – возлавленију, када Христос поново дође и учини свеопште јединство све ствари са Богом. У пракси ово значи да нема неке нације, друштвене класе, или пола вредније од другог, али не укида реалност разлика у историји. У Цркви нема поделе на изабране и мање важне, није које друге суштинске, вредносне поделе међу људима, што не значи да су укинуће све разлике. Божја башта је шарена, баш као и свети и животи*

Баш као што међу народима не постоје гвоздене и непролазне ограде, тако је и међу људима. Поставља се питање да ли човекова индивидуалност значи да је он самозаторена монада, или је личност – биће односа и заједнице. Став наше хришћанско-народне традиције је да је ово друго. Личност не поништава индивидуалну посебност; управо је наглашава, јер чини човека непоновљивим бићем које се остварује само у заједници са другим људима. То што људи живе у

заједници, није социолошки феномен настао из практичних разлога, већ израз онтолошке претпоставке постојања човека; како неко рече: „Човек човека чини човеком.“ Однос љубави и слободе, који представља основу сваке заједнице (друго је питање колико заједнице отпадају од те основе), представља и суштину човекове личности.

Народ, односно, нација јесте заједница духовне природе. Зато се и Црква назива народ Божји, а не именом неке друге заједнице, која је чак и приснија, као што је породица или пријатељи. Породична заједница је биолошка датост и њу не можемо да бирамо. Пријатељску, пак, заједницу сами остварујемо и градимо, али она нема сама по себи неко наслеђе. Народ или нација је заједница којој није довољно да припадамо по рођењу, (јер „може Бог и од камења створити децу Аврамову“ – народ Божји), већ треба слободно и из љубави да прихватимо њено наслеђе. Свест о припадности јесте основ народне заједнице, односно, нације. Та свест уводи нас у заједницу историјског континуитета који превазилази личну пролазност. Ми смо у заједници са нашим прецима, и то нас чини потомцима, али аутоматски и прецима неким будућим нараштајима.

Заједништво са прецима и још нерођеним потомцима, које се остварује већ овде и сада кроз учествовање у народној заједници – нацији, која се доживљава као духовни организам са којим имамо целину, најбоље изражава појам саборност. Саборност је хришћански појам заједнице по икони, образу и подобију Свете Тројице у којој неколико непоновљивих личности чине једно биће. Биће нашег народа назива се српство.

Дучић је у праву кад каже: „Верујем у Бога и српство“! Српство није само појам, идеја или мисао; оно је субјект историје који реално постоји као духовно – органско биће. Како ће живети у будућности; да ли ће цветати или закржљати па и увенути и отпасти са чокота живота, зависи од нас, од наше љубави, не само према српству, већ и према конкретним људима – сународницима и ближњима, као и од наше жртве која се огледа у одговорности за заједницу.

Ако будемо имали солидарности међу собом и одговорности за сопствено постојање, наћи ћемо начина како да претрајемо у ова апокалиптична времена, јер „Бог прегоацима даје махове“.

Дејан ПЕРИШИЋ

Чувајте новац у „сламарици“, чека нас глобални финансијски крах

Свету прети глобални финансијски крах због огромног дисбаланса између банкарско-финансијског сектора и реалне економије, упозорава немачки економиста и публициста Ернст Волф. Питање је тренутка када ће огромна „лавина“ бити покренута и обични људи немају много избора осим да новац не остављају у банкама, саветује он у интервјуу Спутњику.

Волф отворено говори о проблемима и изазовима глобалног економског модела. Без улепшавања и лажне наде Волф објашњава тренутне појаве у глобалном финансијском сектору, њихово порекло и будућност која се не може назвати ружичастом.

Практично све државе света су у дуговима „преко главе“. Како је дошло до тога и како уопште функционише читав банкарско-финансијски систем?

— Регулисање се иначе спроводило након краха и велике депресије 1929. године, јер је тада јако много људи изгубило новац и знамо шта су све биле последице. Тада су биле уведене мере како би се капиталом безбедније управљало.

А велика дуговања су настала због тога што се цео систем нашао потпуно ван контроле, што је све почело 1971. године када је било укинута фиксирање долара према златном стандарду, после чега су банке у читавом свету почеле да се залажу и да раде на томе да дође до гашења система регулације банкарског сектора. Последњи озбиљни корак спровео је Клинтон 1999. године укинувши систем поделе банака.

Ови кораци су довели до тога да данас финансијски сектор превазилази обиме реалне економије. Требало би разумети и да је последица свега тога то да је данас глобални финансијски сектор заправо игра на срећу, казино, рулет... А даље то доводи до тога да новац који централне банке упумпавају у економију, не доспева до реалних сектора привреде, већ опет завршава на финансијском тржишту и тиме се овај балон од сапунице само надувава...

Ако појединац има лошу кредитну историју, он неће добити кредит од банке. Па ипак,

зашто је ситуација сасвим другачија са великим играчима?

— Главни проблем је у томе што је читав систем заправо мртав од 2008. године и последње велике финансијске кризе. Од онда се глобални систем вештачки одржава у животу периодичним новчаним инјекцијама. Ако не би било тог упумпавања новца у финансијски сектор, он би преживео коначни колапс. Зато, централне банке по читавом свету штампају новац навелико. А као друго, снижене су референтне каматне стопе, за последњих 7-8 година чак до нула процената, па и ниже...

Штавише, банке и имају проблеме управо због тих ниских стопа. Колико је то опасно?

— Управо та појава и „потпирује“ финансијски казино. Главни задатак банака је финансирање економије, али данас нико не кредитира. Зато су данас банке, и што је још опасније, пензиони фондови принуђени да се баве спекулацијама. И то јесте веома опасно, јер понављам, цео систем је ван контроле.

СВЕТСКА КРИЗА И ЕКОНОМИЈА ЗАВИСЕ ОД КИНЕ

Какву улогу заправо играју централне банке које сте поменули?

— Све већу улогу. Раније су оне играле секундарну улогу, а сада све више морају да интервенишу. Европска централна банка предузима мере да спасе „Дојче банку“, а Централна банка Швајцарске чини све да спаси „Креди Свис“. И то је најпре зато што ове банке у свом портфолију имају финансијске деривате, који немају никакве везе са реалним економским сектором. Обим деривата „Дојче банке“ је око 75 трилиона долара!!! Та сума чак 20 пута превазилази БДП Немачке. Ово је бомба за коју не знамо када ће експлодирати. Или другим речима, то је лавина коју може да покрене и најмања пахуља.

Претпоставимо да нека држава на пример жели да отплати своје дугове. Да ли би то било могуће?

— Не, то је готово немогуће. Један од највећих проблема је управо то што се ово више не може решити на националном, јер је на међународном нивоу превелика испреплетаност банака и ниједна држава сама не може да реши свој проблем. То се највише тиче управо тржишта деривата. Ако у Немачкој емитујете облигацију, може је осигурати у САД не само купац, већ и други учесници на тржишту. Ако се неки потрес деси и у сасвим малој држави, то може да се осети у целом свету и да утиче на светски финансијски систем. На пример Грчка — она има релативно малу економију, али је константно одржавају у животу разним мерама иза којих стоје велике банке попут „Голдман Сакс“, „Цеј Пи Моргана“, „Дојче банке“ и других.

ФРАНЦУСКА РАДНИЧКА РЕВОЛУЦИЈА

Шта бисте могли да посаветујете обичним грађанима? Шта чинити са својим уштеђевинама?

— Овде се мало шта може рећи. А људи би требало да знају да нас чека огромни финансијски крах. Ако погледате шта се догодило у Грчкој и на Кипру, видећете да су се у време најјаче кризе банке затварале, а да штедише нису имале могућност да узму свој новац. Зато мислим да није лоше да свако чува одређену количину новца код куће. Осим тога, никоме не бих саветовао да сада подиже кредит. Ако евро пропадне, онда ће банке тражити исплату кредита у старој валути. А ако дође до девалвације евра, рецимо за 30 одсто, сви они који су узели кредит, мораће да исплате 30 одсто више од суме коју су добили.

Извор: Спутњик
rs.sputniknews.com

Тајна архива показује да су масони владали друштвом 200 година

СПИСАК ОД ДВА МИЛИОНА ЧЛАНОВА ОТКРИВА УТИЦАЈ ТАЈНОГ ДРУШТВА НА БРИТАНСКИ ПОРЕДАК

Први пут је отворена тајна архива која садржи имена 2 милиона слободних зидара.

Списак, који је видео Дејли Телеграф (ДТ), може да одведе преиспитивању скоро 200 година британске историје, јер открива ширину масонског утицаја на врхове друштва у време највећег успона велике Британске Империје.

Подаци који ће бити обављени 'он лајн' од стране генеалогске службе Порекло, садрже имена краљева, државника и хиљада других утицајних личности, укључујући судије, полицију, високи војни кадар, правнике и бискупе.

Мада су масонске везе неких особа – као сер Винстон Черчила и Едварда VIII – добро познате, подаци од 1733. до 1923. дају први свеобухватан поглед на утицај слободозидарства за време Империје.

Слободни зидари постоје од 1717, када се група истомислећих људи састала у једној лондонској кафани и основала несекташки, равноправни клуб, у коме 'људи од угледа' могу

да се братиме, превазилазећи питања вере и политике.

Узели су своју главну метафору из занимања камено-клесача, отуда симболи – правоугаоник, шестар и кецеља. **Верује се да данас у свету имају шест милиона чланова, укључујући 2 милиона у Америци.**

На војном пољу откривена су имена од војводе од Велингтона до лорда Китченера. У уметности од Оскара Вајда и Рудјарда Киплинга; глумци сер Хенри Ирвинг, и обојица Гилберт и Суливан.

Истраживачи Ернест Шаклетон и капетан Роберт Фалкон Скот такође су ту, а међу научницима од Едварда Генера, пионира вакцина, до Александра Флеминга, који је открио пеницилин.

Пописани су друштвени реформатор Томас Барнардо, као и бизнисман Хари Селфрих, док је Томас Телфорд на челу листе инжењера који су створили британску индустријску надмоћ.

НАСТАВАК НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

Од осталих британских монарха укључени су Едвард VII и Ђорђе VI.

Многи подаци наводе само имена, ложе и датум иницијације; неки наводе и занимања, укључујући 5,500 полицијских официра, више хиљада војних величина, 170 судија, 169 народних посланика, 16 бискупа и неке индијске принчева.

Ово откриће следи серију настојања слободних зидара последњих десетлећа да више отворе организацију јавности, док Порекло сматра да ће подаци помоћи људима да пронађу своје корене.

Главни менаџер садржаја Порекла, Мирјам Силверман, каже: 'Презадовољни смо што можемо људима да отворимо 'он лајн' прозор у једну релативно непознату организацију'.

ЗЛОЧИН

Џек Насилник (Ripper) 'певач кога је штитила масонска полиција'

Џек Насилник, мало познат певач, чији су мрачан идентит штитили сабраћа масони, указују нови подаци.

Нова књига Брус Робинсона, директора и сценаристе, класичног филма *'Withnail and I'* тврди да је чувени Whitechapel убица био човек по имену Мајкл Мејбрик.

У књизи *They all love Jack: Bustling the Ripper*. Робинсон каже да су **сва Риперова убиства имала печат масонског ритуала, наводећи симбол пара шестара усечених у лицу Катарине Едоус и скидање металних дугмади и новчића са тела Едуосове и Ани Чапман. Он тврди да су тајни графити надрљани на зиду у улици Голстон 'најочигледнији доказ'.**

Нова архива први пут доказује да су Мејбрик и његов брат Џејмс – први именован као Насилник (Ripper) – обојица били масони. Подаци откривају да су слободни зидари били на истакнутим положајима у Скотлнад јард истрази, укључује комесар Метрополитан полиције сер Чарлс Ворен и човек којег је он одредио да буде његове 'очи и уши' у овом случају, главни инспектор Доналд Свансон.

Двојица иследника узрока смрти, Вин Бакстер и Хенри Крофорд и најмање тројица полицијских доктора који су прегледали тела убијених, били су такође масони.

Мајбрик (Ripper), који је био члан Највишег Великог већа слободних зидара, крстарио је земљом као извођач. Његови подаци у пажљиво ручно исписаном списку, описује га као 'вокалисту'. Кажу да је био члан ложе Св. Андрије од 1863 до 1887. – што значи да је исту оставио годину дана пре деветонедељног периода у 1888. када су у Источном крају Лондона убијене пет

жене, у једном од највећих нерешених злочина у британској историји. За сер Чарлс (Ворена) се каже да је тада био високи члан масонског друштва. Био је оснивач Кватуор Коронати ложе и ауторитет-познавалац историје и ритуала слободних зидара.

Робинсон каже ДТ: **'Био је то нормалан начин управљања Енглеском тада. У време Џек Насилника било је око 360 конзервативних (народних) посланика, међу којима сам идентификовао 330 масона'.**

'Цела владајућа класа била је масонска, од наследника престола на доле. Била је то улога припадништва Клубу'.

'Део целе етике слободних зидара где год они били, без обзира шта се догодило, они заштићују братство – и то је оно што се догађало'.

'Нису они штитили Џек Насилника, већ систем (власти) који је он угрозио, зато су морали да га заштите. А Насилник је то знао'.

СУДСТВО

Да ли су на истрагу катастрофе Титаника утицали чланови ложе?

Нове чињенице указују да су на истрагу о потапања Титаника можда утицали слободни зидари.

Тајна архива слободних зидара открива дубоко масонско учешће у противречном британском истраживању ове катастрофе.

Потврђује да су не само судије које су надгледале Британску комисију за истрагу несреће, већ и водећи иследници, као и окривљени који су избегли суђење, били слободни зидари.

Увиђај САД Сената у потапање бесно осуђује White Star Line и нарочито криви британски Board of Trade за уредбу која је дозволила тако мали број чамаца за спасавање на броду.

Међутим, британска истрага, надгледана од лорда Мерси, оправдала је Board of Trade.

Лорд Мерси, учлањен 1881. у Северну барложу у Лондону, као и Џон Чарлс Бингхам (White Star Line), подаци показују, били су слободни зидари.

Најважније, изгледа да је то био и председник Board of Trade Сидниј Бакстон, који је у Лајмхаузу, источни Лондон, 1888. ушао у ложу, где је био у то време народни посланик.

Имена двојице од пет експерт-иследника – Џон Харвард Бајлс, специјалисте за морнаричку архитектуру и Едвард Частон, водећег инжињер-иследника – могу се такође наћи и масонској архиви.

Истовремено не само лорд Пири, председник Харланд и Волф бродоградилшта у Белфасту, где је изграђен Титаник, него такође и један од

директора кровног предузећа, White Star. изгледа да су такође били слободни зидари.

Лорд се родио 1847. као Виљам Пири у Квебеку. Подаци показују да је Виљам Пири ушао 1904. у ложу Св. Ђорђа у Монтреалу.

Ник Комптон, писац књиге *Титаник на суду*, казао је History.com: „Истрага о Титанику у Британији сматра се ‘прањем’, јер је оправдала углавном све умешане. Само су путници испитивани и то само они из прве класе”.

‘Једина личност коју су оба увиђаја презрели био је капетан СС Калифорнија, брод удаљеног неких осам миља од несреће, док је његова посада посматрала опасносне ракете са Титаника, не чинећи ништа да помогне, док није било све касно’.

Господин Комптон каже, британски увиђај бавио се прозаичнијим темама, као на пример, да ли је сер Козмо Даф Гордон подмитио посаду чамца за спасавање 1, да се не врати и покупи пливаче.

Путнички брод потопио се у Атлантику 15. априла 1912, после судара са леденим брегом, на свом првом путовању од Саутхамптона до Њујорка. Умрло је 1,500 људи, а 700 преживело. На челу британског увиђаја био је Board of Trade који је потврдио исправност брода, док су неки сматрали да тај налаз није био објективан.

Закључио је да је капетан брода Едвард Смит урадио ‘све што би сваки стручњак на његовом месту учинио’, нити су White Star или његова кровна Интернационална трговачка пароброда компанија, нађени кривим.

Међутим, архива баца друго светло на овај случај.

‘Подаци показују дубину утицаја које је слободно зидарство имало у британском друштву’, каже Дијана Клементс, директор књижнице Музеја слободних зидара.

(Слободан превод текста, *Дејли телеграф*, 23. новембар 2015. Подвлачења у тексту су преводиоца).

НАШ КОМЕНТАР

Етика слободнозидарства је заштита система демократско-капиталистичке власти

ДТ најављује овај чланак (који следи на 2 и 3. страни) на самом врху прве странице крупним словима као критичну сензацију: ‘Разголићени (црвеним словима) – Архива открива тајне британских слободних зидара’. Пажљиво читање, нарочито места које смо подвукли, мада се опширно пише и о тешким злочинима високог масона Рипера и заташкавање истраге о потапању Титаника, није критика и ‘разголићавање’, већ реклама братства. Овакве, наводно критичне ‘пробе’, појављују се у британској штампи отприлике сваке године.

Важно је запазити параграф да је слободнозидарство створено и потекло из Енглеске и одатле се ширило по Европи и осталим континентима. Оно је од почетка било, остало и дејствовало јединствено. ‘Мајка’ свих ложа у свету је Енглеска велика ложа. Зашто је важно утврдити ову масонску ‘хијерархију’? Зато што је, нарочито у Европи, честа прича као да све потиче од Француске револуције. Историјска је истина да Француској револуцији претходи тајно ‘пресађивање’ великог броја ложа из Британије у Француску и њихово ‘поткопавање’

њеног империјално-монархистичког поретка. Прво руководство Револуције сачињавали су чланови масонског друштва. Истина је да се слободнозидарство према истоку и југу Европе, и од њега подстакнуте малограђанске револуције 18 и 19. века, превасходно биле дело ‘Великог орјента’ (велике ложе Француске), јер је Француска све до 1930-их била најутицајнија политичка и војна европска сила, а Британија ‘нешто далеко’. Али непрестано понављати да све потиче од Француске револуције, оставља погрешан утисак у ‘профаној’ јавности да корен масонерије није један и јединствен, те да она делује подељено, из различитих, чак и ривалних, центара, што је на само нетачно, већ помаже њеном тајном и субверзивном раду. Касније ћемо поменути и друге чињенице које потврђују ово гледиште.

Стварање масонерије 1717. је истовремено и утемељење савременог система политичке демократије, као јавног лица, тајног и анонимног капиталистичког поретка и његовог светског расцветавања. Мада је слободнозидарство идеј-

НАСТАВАК НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

ни зачетник ове сложене и лукаве замисли, оно је од почетка у служби ('тајна' полуга) главног циља – напретка и разуђивања анонимног капитализма, и његовог политичког наличја, светског демократског поретка. Оно је хијерархијска, ауторитарна, строго дисциплинована, 'недемократска', елитистичка организација. Заstraшујући обред увођења ('иницијација') новог члана јасно каже како у њој пролазе евентуални опортунисти, непослушници и издајници. У њој се не гласа – одлучују 'мајстори' и врховна већа. Улазак у масонерију не одлучује жеља кандидата, већ избор онога који по оцени организације задовољава њене услове.

Исказ да се слободни зидари окупљају и братиме 'превазилазећи питања вере и политике', тачан је само у њиховом тумачењу. Себе сматрају 'религијом над религијама', а њихова политика је једина стварна и успешна у остваривању сопствених циљева. У (немасонском) 'профаном' свету они спутавају друге цркве инфилтрацијом, духовно их 'шкопе', и сузбијају сваки њихов утицај на грађанско друштво; или се директно против њих боре и руше их. Француска масонерија није ништа мање криво гонила Католичку цркву (дала пример), него што су то чинили бољшевици са руским верницима и црквом у СССР. Што се тиче света (профана) политике, шта хоће горњи чланак да нам каже? Ми (масони) створили смо свемоћну Британску империју, а од Британије доминантну капиталистичку и привредну силу. Видљиви облици профане власти – држава, влада, монархија, политичке странке, наводно независне установе и друштва, избори, црква – све то је инфилтрирано и усмеравано од нас, стварно водило и остваривало нашу политику. Вама 'профанима' је остао 'игроказ', наивна вера да у привиду 'избора' и ви нешто одлучујете.

Слободнозидарство није организација која се бави сама собом, у којој 'браћа' уживају привилегије стечене својим положајем у профаном друштву. Они су обавезно и радници-'клесачи', као што им симболика каже. Свако има свој задатак, поље утицаја, за остваривање главних циљева капиталистичке демократије. Оно је школа у којој се образују и из ње регрутују кадрови за водеће положаје у секуларној држави и политици. Обавезни 'инфилтранти' у све поре и облике профаног друштвеног живота, од одређених установа и независних друштава, до демократских политичких партија и њихових главних одбора и 'недемократских' саборних народних покрета. Захваљујући свом главном оруђу – тајности – обично увек мањина, скоро без изузетка, остварају превагу свог утицаја у среди ни где делују, јер са већ стеченом (или 'надуваном') репутацијом 'угледника', тобоже личним мишљењем као независни појединци, стварно

делују заједнички и униsono, за успешно остварење масонске намере.

Основни циљ демократско-капиталистичког поретка је стварање најповољнијих услова за процват и гомилање финансијског капитала, те што веће и шире слободно тржиште за производе привреде и индустрије. Од свих осталих 'слобода', једина стварна јесте слободно надметање и међусобна конкуренција анонимних ривалних капитала – 'дивља' слобода у којој 'велика риба гута мању'. Све остало је безусловно усвајање и копирање целосног 'демократског' пакета, у коме је 'прописан' сваки детаљ друштвеног и државног поретка.

Сходно основном циљу политичке демократије, њеном јединству и једноумљу – а упркос унутрашњој 'противуречности' капитализма о слободном надметању, до истраге, конкурентног капитала – сели се и 'седиште', моћ и првенство у 'демократској' заједници држава. Оно је после Другог светског рата очигледно у САД, доминантној војно-политичкој и финансијско-економској светској сили, данас оличеној у агресивном Новом светском поретку (НСП), одлучном да што брже, док је премоћна, по свом нацрту 'преуреди' планету. Британске империје више нема, али је њен утицај још увек несразмеран њеној садашњој војно-политичко-економској моћи.

На чему се тај утицај заснива и у чему огледа? На империјалном наслеђу, данас оличеном у Британској заједници народа (Цоммонвеалтх); делом у историјској, вредносној и искуственој заједничкој прошлости са небританским народима, а делом јаким крвним и рођачким везама са пространствима Канаде, Аустралије, Новог Зеланда, па и САД. Али свакако и на престижу и угледу 'мајке' и изворишта капиталистичке демократије – Енглеској. То је наглашено 'изузетним односима' САД и Британије, нарочито у војно-политичким питањима. Британија је ауторитативан гласноговорник и најпоузданији савезник САД у светским кризним ситуацијама, као у Ираку, Авганистану, Сирији, Либији и сада са Русијом.

А тако ће бити и у сваком новом кризном сукобу и рату – реч и дело Британије уважаваће се у 'демократском' свету – као став 'велике силе', мада стварно то више није. Сличан 'специјалан однос' са САД, несразмеран његовој стварној моћи, има Израел. Ово се објашњава великим бројем Јевреја у Америци који, због дубоке вере у своју 'изабраност', где год били, остају већ вековима чврста, духовно неасимилована, заједница. Томе свакако доприноси и њихов удео у анонимном светском капиталу.

Демократија је данас, више него икада од њеног 'рађања' у Енглеској, идеја која готово „влада светом“. Већина светских сила не само да су њени активни поборци, већ се демократија и

њена владавина нигде не сме доводити у питање. Нико не сме да је испитује, анализира; као да никада није постојао, или не може појавити, неки други политички систем. Све оно што даје првенство и омогућава „слободу“ увећавања профита оправдано је и добродошло. Када је профит апсолутно начело, онда су легални и легитимни најгори злочини уколико се путем њих спречава распад владајућег поретка.

Од 1717, у последња три века зачетка, брзог ширења и овладавања светом капиталистичке демократије, дошло је до два светска рата, а САД, њен садашњи центар, прве употребиле нуклеарну бомбу и отпочеле трку у овом пакленом оружју, које сутра може да уништи целу планету. Пре тога се није знало за светске ратове и хидрогенску бомбу. А ове пошасте су сразмерно иста лишавања, патње и 'касапнице' за матичне народе капиталистичких демократија и дестабилизацију њихових држава, као и за њихове непријатеље. Стога је оправдано питање – а одговор јасан – да ли је циљ анонимног међународног капитала (тајне позадине свега) да ратовима и нуклеарним оружјем штити добро народа и држава матичних демократија, или очување поретка сопствене власти и моћи у свету? Све указују, да су савремени верници „демократије“ спремни да употребе сва расположива средства да би се обрачунали с кризним ситуацијама која могу да угрозе владајући систем НСП. Од 'ружичастих' револуција које свргавају неподобне и непослушне, преко 'арапског пролећа', превентивних ратова против бивших савезника који би могли да подлегну искушењима слободе и 'независности', до форсиране исламизације Европе од које хоће да направе људско и расно 'сивило', чије су директне последице огромне људске жртве, грађански ратови и милионско померање и збегови домородаца. Како хипокритски звучи 'хуманитарно' оплакивање хиљада удављених избеглица (њихове жртве) који плутају Медитераном. Треба истаћи да су све државне, друштвене установе и т.к. НВО у савременим капиталистичким 'демократијама' координирано усмерене у остваривању циљева НСП.

НСП није празна безазлена прича, већ обавезно прихватање детаљног пакета државно-друштвеног поретка, наднационалне политике, слободан рад тајних друштава, међународне хијерархије и дисциплине, којим се стиче 'демократски' легитимитет. Наводно 'демократски' избори нису измишљени и упаковани у обавезан демократско-капиталистички поредак да га евентуално мењају, већ да исти одрже и заштите. 'Демократски' избори претпостављају постојање главне полуге демократско-капиталистичке владавине, неспутану власт неприродно створених политичких странака, које периодично излазе

пред, необавештене или оскудно упућене, бираче са демагошко-обећајним програмима и од партија наметним кандидатима, да између њих изабере, тобоже 'народне' представнике и скупштинске посланике. Избори ништа битно не мењају. Постоје да створе утисак промена – „промене без промена“. Да, мењају се странке и појединци на власти, али корен зла, демократско-капиталистички поредак остаје нетакнут и траје. А то управо и јесте задатак 'демократских' избора.

Али, не верујте нама. Отворите очи и погледајте на прилике у Србији од 'демократских' промена октобра 2000. до данас. Мењали су се партијски режими, дизали се и падали Ђинђићи, Коштунице и Тадићи, а сутра ће и Вучић, па сами оцените да ли је ишта боље или горе него што је раније било. Истине за вољу ни у осталом свету није другачије, па ни у изворним демократијама. Свуда су систем и демократско-капиталистички поредак недодирљиви и заштићени (његови идеолози кажу да је вечан – ништа ван и после њега – 'крај историје'), а појединци у том циљу обавезно 'потрошљиви'. Није случајно да мандате председника САД траје 4, а председника владе у Британији само 5 година. Тако се поредак аутоматски штити од могућих **системских 'исклизнућа'** покондишеног појединца.

А то дословно потрђује и горњи напис ДТ: **'Део целе етике слободних зидара где год они били, без обзира шта се догодило, они заштићују братство... Нису они штитили Џек Насилника (Рипера), већ систем (власт) који је он угрозио, зашто су морали да га заштиће...'**

На крају да се запитамо: Зашто чланак у ДТ стаје са подацима из архиве 100 година уназад? Намера је да покаже сву моћ и продорност слободнозидарста у прошлости и одстриани сваку помисао 'профаних' на могућност отпора. С друге стране, рачунајући на неупућеност и заборав просечних, да слободни зидари можда и нису више тако активни и утицајни. Међутим, стварни разлог је да би се објављивањем данашњих података они лишили свог најуспешнијег оруђа – тајности. Свако промућурнији зна, да су успеси прошлости, само подстрек слободним зидарима, да своју делатност искуствено усавршавају и унапређују. ДТ помиње да их данас у свету има око 6 милиона; други њихови извори, да је сваки четврти одрасли Американац и сваки десети Британац, њихов члан. У време Насилника Рипера у Енглеској су 330 конзервативних посланика били масони. Може се само претпоставити, колико их је данас у власти и на утицајним друштвеним положајима у матичним демократијама.

В. ДИМИТРИЈЕВИЋ

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Искра

ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ТЕКОВИНЕ КАПИТАЛИЗМА

Шездесет двоје (62) најбогатијих људи у свету вреде исто колико 3.6 милијарди најсиромашнијих заједно на планети.

А један проценат најбогатијих вреди више од остатка становништва (99%) планете. **Извештај Оксфам (Oxfam)**, који подвлачи ову галопирајућу неједнакост, објављен је пред годишње окупљање светске финансијске и политичке елите у Давосу, Швајцарска. Број од 62 најбогатијих смањило се са 80 у 2015. и 388 у 2010.

Студија такође показује да се приход 3.6 милијарде, половине најсиромашнијих светске популације, смањило, за 3 милијарде долара од 2010. године. А богатство шездесет двоје (62) порасло за више од 1.6 милијарди, тј. 1.76 милијарди долара (или 1.23 милијарди фунти стерлинга). Од 62 најбогатијих само су 9 жене.

(Дејли Телеграф, 18.1.2016).

ДЕХРИСТИНИЗАЦИЈА БРИТАНИЈЕ

ГУБИМО СВОЈУ РЕЛИГИЈУ: ВЕЋИНА ОДРАСЛИХ ЈЕ САДА БЕЗ ВЕРЕ

Немање вере је 'сада нормално', каже студија које је утврдила да се већина белог становништва Уједињеног Краљевства сада не идентификује са одређеном вером.

Класифицирани као 'неверујући' претекли су оне који за себе кажу да су хришћани, према студији професорке Линде Вудхед, ауторитета за питања вере и друштва.

Испитивање укључује Јоугов полл, одржано прошлог месеца, које је установило да 46 процената одрасле популације себе идентификује са немањем религије, упоређено са 44 процената који за себе кажу да следе Хришћанство.

Серија испитивања која је последњих година приредила професорка Вудхед показује да 'неверујући' очигледно брзо напредују – од 37 процената у 2013. на 42 % у 2014 до 46% прошле

године. Последњи преглед такође први пут показује да су нешто преко половине белих Британаца без религије.

Сразмер народа који себе означава без вере расте са сваком генерацијом. Међу онима испод 40-их има двоструко више 'неверујућих', него хришћана међу онима изнад 60-их...

Професорка Вудхед каже: 'Разлог раста 'неверујућих' не мора бити само чињеница да је народ постао мање религиозан, већ и да су и цркве сада религиозније – и тако се више одвојиле од стања у друштву'.

'Било је уобичајено да народ себе идентификује са Англиканском црквом само зато што су Енглези, а сада им више одговара да о себи мисле као да немају веру'.

(Дејли Телеграф, 18.1.2016).

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ „ИСКРЕ”

Они који желе да прате писање „Искре”, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу — читати их или 'преузети' (download) — на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

„ИСКРА”

СЛОБОДНИ ОТАЏБИНСКИ ЛИСТ

Главни и одговорни уредник:

Дејан Перишић

Издаје:

Друштво за унапређење задружне мисли

Мирослава Антића 12, Нови Сад

Рукописи се не враћају. Чланци објављени са иницијалима или пуним именом аутора, не представљају обавезно мишљење редакције.

„Искра” излази сваког 1. у месецу.

Штампа: Artprint media doo, Нови Сад